

บทที่ 5

การวิเคราะห์สรุปผลและการเปรียบเทียบการสำรวจ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555 และข้อเสนอแนะในการวิจัย

5.1 การวิเคราะห์สรุปผลและการเปรียบเทียบการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555

จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 (1 มกราคม- 31 ธันวาคม 2555) มีข้อมูลที่จัดเก็บจำนวนทั้งสิ้น 152,228 ชุด จำแนกเป็นข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในภาคเหนือ 14,670 ชุด (ร้อยละ 9.6) กลุ่มตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 49,492 ชุด (ร้อยละ 32.5) กลุ่มตัวอย่างในภาคกลาง 40,849 ชุด (ร้อยละ 26.8) กลุ่มตัวอย่างในภาคใต้ 19,418 ชุด (ร้อยละ 12.8) และกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร 27,799 ชุด (ร้อยละ 18.3) การนำเสนอผลการสำรวจ จะแบ่งออกเป็น 8 ตอน โดยแต่ละตอน จะประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมทั้งประเทศ การวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง และการวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม โดยจะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

- ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ
- ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

ตอนที่ 2 ลักษณะการประสบเหตุ

- ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ
- ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

ตอนที่ 3 ลักษณะของผู้กระทำผิด

- การพบเห็นผู้กระทำผิด
- ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว
- ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

- ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ
- สถานที่เกิดเหตุ

ตอนที่ 5 พฤติการณ์แห่งคดี

- อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

- อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย
- อาชญากรรมทางเพศ
- อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว

ตอนที่ 6 การตอบโต้ผู้กระทำผิด และความเสียหายจากอาชญากรรม

- การตอบโต้ผู้กระทำผิด
- การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ
- ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

ตอนที่ 7 การรายงานเหตุอาชญากรรม

- กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตอนที่ 8 การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

- วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

ตอนที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 52,229 คน จำแนกเป็นเพศชาย 83,099 คน (ร้อยละ 54.6) และเพศหญิง 69,130 คน (ร้อยละ 45.4) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 39.1) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.5) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.4) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 51.7) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 34.4) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 34.4) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 76.7) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 67.1) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 69.8)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

หากจำแนกพื้นที่อยู่อาศัยตามเขตการปกครองออกเป็นพื้นที่ในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุ **ในเขตเทศบาล** ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 67,027 คน จำแนกเป็นเพศชาย 33,777 คน (ร้อยละ 50.4) และเพศหญิง 33,250 คน (ร้อยละ 49.6) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 36.5) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.7) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 98.9) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.2) สำหรับการศึกษาสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 37.6) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 45.3 สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 72.7) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 56.1) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 67.3) ผู้ประสบเหตุ **นอกเขตเทศบาล** ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 85,204 คน จำแนกเป็นเพศชาย 49,322 คน (ร้อยละ 57.9) และเพศหญิง 35,882 คน (ร้อยละ 42.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 41.2) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.5) สำหรับการศึกษาสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 62.8) อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 48.2) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 41.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 79.9) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 75.7) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 71.7)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ และมีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา แต่สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ซึ่งสูงกว่าผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ที่ส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่างน้อยกว่า 5,001 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส มีการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ โดยมีสถานภาพเป็นหัวหน้าครัวเรือนเป็นส่วนใหญ่

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

เมื่อจำแนกประเภทอาชญากรรมออกเป็น 4 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว และพิจารณาข้อมูลในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 140,865 คน จำแนกเป็นเพศชาย 75,368 คน (ร้อยละ 53.5) และเพศหญิง 65,497 คน (ร้อยละ 46.5) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 40.6) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.4) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.3) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 52.4) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 35.7) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 78.6) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 69.6) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 72.1)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 7,879 คน จำแนกเป็นเพศชาย 6,055 คน (ร้อยละ 76.8) และเพศหญิง 1,824 คน (ร้อยละ 23.2) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 24.9) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.8) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.8) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 49.9) อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 32.2) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 71.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพโสด (ร้อยละ 50.1) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย (ร้อยละ 61.6)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน จำแนกเป็นเพศชาย 40 คน (ร้อยละ 10.2) และเพศหญิง 354 คน (ร้อยละ 89.8) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 40.4) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 96.2) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 23.8) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 31.0) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 54.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสถานภาพสมรส (ร้อยละ 48.0) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย (ร้อยละ 54.6) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ เป็นบุตร (ร้อยละ 30.4)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน จำแนกเป็นเพศชาย 1,636 คน (ร้อยละ 52.9) และเพศหญิง 1,455 คน (ร้อยละ 47.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 32.4) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 99.8) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่

คือ ระดับประถมศึกษา(ร้อยละ 29.1) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 32.4) ลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 34.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 79.2) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 51.7) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ หัวหน้าครัวเรือนร้อยละ 56.6)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทอาชญากรรมที่ประสบ จะพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน สำหรับอายุของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 45-59 ปี ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 18-24 ปี ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 25-34 ปี สำหรับสัญชาติของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทุกประเภทมีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย และนับถือศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการศึกษาล่าสุดพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ มีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท ในส่วนของสถานภาพสมรสนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นผู้อาศัย สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน พบว่าผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน แต่

ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือนในสถานะบุตร

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญพบว่าผู้ประสบเหตุพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อยู่ในวัยทำงานอาชีพส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขายมีรายได้ระดับกลางมีสถานภาพสมรสและมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองซึ่งพิจารณาได้ว่าประชาชนกลุ่มใหญ่นี้เป็นวัยทำงานที่ต้องเดินทางไปปฏิบัติงานนอกเคหะสถานอยู่เป็นประจำจึงมีโอกาสนับและตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่ายกว่าประชาชนที่เป็นเพศหญิง เยาวชนหรือผู้สูงอายุที่มักจะอยู่ในเคหะสถานเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจากทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ที่พัฒนาโดยพอลลและแพท แบนดิงแฮม (Brantingham,1990) ที่อธิบายว่าสาเหตุของอาชญากรรมเกิดจากสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม อาชญากรรมจะเกิดจากการที่อาชญากรเข้าไปอยู่ในเคหะสถานและมีโอกาสเลือกเหยื่อที่เหมาะสม อาชญากรจะมีการเดินทางไปมาตามปกติระหว่างบ้านพักและสถานที่ประกอบอาชญากรรม หากมีโอกาสจะเข้าไปประกอบอาชญากรรมประทุษร้ายต่อทรัพย์สินหรือชีวิตร่างกายและเพศ สถานที่ที่เหยื่อเดินทางไปก็จะเป็นสถานที่ปกติที่เหยื่อพักอาศัยทำงาน ไปพักผ่อนหย่อนใจ เหยื่อจึงมีโอกาสถูกประทุษร้ายได้ทุกสถานที่และเวลา นอกจากนั้นผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง สอดคล้องกับการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมในประเทศมาเลเซีย (Victimization experience of adolescents in Malaysia) ที่มีการรายงานไว้ว่าเพศชายมีสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางร่างกายมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายสามารถวิเคราะห์ความสอดคล้องได้กับทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ที่วิเคราะห์องค์ประกอบการเกิดอาชญากรรมได้ 3 ประการคือ อาชญากรที่กระทำความผิด เหยื่อที่เหมาะสม และการขาดความสามารถในการปกป้องทรัพย์สินหรือชีวิตร่างกาย อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นเมื่อมีองค์ประกอบครบทั้ง 3 ประการ หากเหยื่อต้องออกไปทำงานนอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้าบ้านทุกวัน ผู้กระทำความผิดจะมีโอกาสเข้าไปทำการลักทรัพย์ได้ รวมทั้งจะมีโอกาสถูกคนร้ายเข้าทำการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ทำร้ายร่างกายและบาดเจ็บได้ ในขณะที่อาชญากรรมทางเพศที่ผู้หญิงจะมีโอกาสที่จะประสบเหตุมากกว่าเพศชายเนื่องจากเป็นเพศที่อ่อนแอมีความสามารถในการป้องกันตนเองได้ต่ำจึงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ง่ายกว่า รวมทั้งหากประสิทธิภาพในการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและความเชื่อมั่นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมีระดับต่ำ ทลเลือกประกอบอาชญากรรมของอาชญากรมีโอกาสนสูง ดังนั้นสรุปได้ว่าลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมผู้ประสบเหตุ

ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน จะเป็นเพศชายและเพศหญิง ในจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่า เพศหญิง ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ ข้อมูลจะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้นการเฝ้าระวังอาชญากรรมในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงมีสภาพที่ต้องเฝ้าระวังตนเองในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นในประเด็นผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดซึ่งอาจอยู่โดยลำพังที่มีความเสี่ยงมากกว่าผู้ที่มีสถานภาพสมรสที่อาจเป็นครอบครัวที่อาศัยอยู่กันหลายคนจนอาชญากรไม่กล้าเข้าไปทำร้ายหรือประกอบอาชญากรรม

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ วประเทศไทยปี 2550 และ 2554

การเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ วประเทศไทยปี 2550 และ 2554 จะพบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมเป็นเพศชาย กลุ่มอายุที่อยู่ในช่วงเดียวกันคือช่วงอายุระหว่าง 45-59 ปี ทั้งในและนอกเขตเทศบาล ถือเป็นช่วงวัยทำงานที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านที่มีความเสี่ยงที่ต้องทั้งทรัพย์สินไว้ในเวลากลางวันโดยไม่มีผู้ดูแลและการกลับที่พักในเคหาค่าคิณย่อมมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงสำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ในปี 2554 ในเขตเทศบาลพบว่าส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว เช่นเดียวกับการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ วประเทศไทยปี 2550 ซึ่งก็พบเช่นเดียวกันว่าผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวในขณะที่นอกเขตเทศบาลมีสถิติเช่นเดียวกันคือมีอาชีพเกษตรกร ส่วนสถานภาพสมรสนั้นพบว่าไม่แตกต่างกัน คือมีสถานภาพสมรสแล้ว ดังนั้นสรุปได้ว่าการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมทั้ง 2 ครั้งในปี 2550 และ 2554 ทั้งช่วงอายุ อาชีพและสถานภาพสมรสทั้งในและนอกเขตเทศบาลมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นการวางนโยบายการป้องกันอาชญากรรมในเขตเมืองยังคงต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มประชาชนที่มีอาชีพค้าขายในขณะที่ในเขตนอกเมืองคงให้ความสำคัญกับผู้ที่ประกอบอาชีพเกษตรกรเป็นหลัก(ตารางที่ 5.1)

ตารางที่ 5.1 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุในการสำรวจ ปี 2550 และ 2555

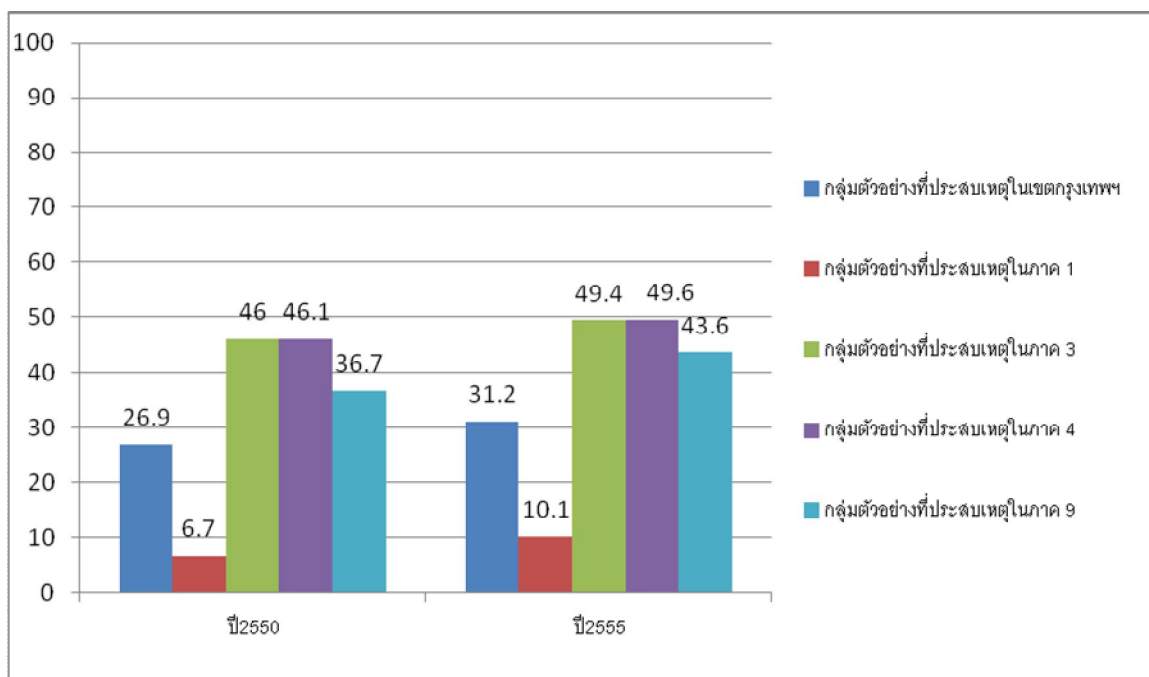
ปีที่เก็บข้อมูล	ช่วงอายุที่ประสบเหตุ	อาชีพ (ในเขตเทศบาล)	อาชีพ (นอกเขตเทศบาล)	สถานภาพสมรส
2550	45-59 ปี	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	สมรสแล้ว

2555	45-59 ปี	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	สมรสแล้ว
------	----------	----------------------	---------	----------

การเปรียบเทียบในเขตกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมเป็นกลุ่มอายุที่อยู่ในช่วงเดียวกันคือช่วงอายุระหว่าง 45-59 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วและมีอาชีพค้าขาย/และประกอบธุรกิจส่วนตัวทั้งในปี 2550 และ 2555 แต่ประเด็นที่ควรพิจารณาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีอัตราเป็นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมสูงขึ้นจากปี 2550 ที่ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 26.9 ในขณะที่ปี 2555 ที่ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 31.2 โดยเฉพาะในเขตภาคที่ 1 ซึ่งในปี 2550 มีอัตราร้อยละ 6.7 ในขณะที่ปี 2555 มีอัตราร้อยละ 10.1 ในขณะที่อัตราในภาค 3 คือภาคอีสานตอนบน และภาค 4 ภาคอีสานตอนล่าง ที่มีอัตราสูงที่สุดของทั้ง 2 ระยะก็เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน จากร้อยละ 46.0 เป็นร้อยละ 49.4 ในภาค 3 และจากร้อยละ 46.1 เป็นร้อยละ 49.6 ในภาค 4 ดังนั้นเมื่อสภาพการเป็นเมืองขยายตัวขึ้นในภาคอีสาน อาชีพเกษตรกรมีอัตราเป็นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมสูงขึ้นในขณะที่อาชีพเกษตรกรในภาค 9 ผู้ประสบเหตุมีอัตราสูงขึ้นเช่นกันจากปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 36.7 เป็นร้อยละ 43.6 ในปี 2555 ดังนั้นพบว่าเกษตรกรในพื้นที่ ภาค 9 ซึ่งเป็นภาคใต้ตอนล่างมีอัตราการเสี่ยงเพิ่มมากขึ้นจากสภาพการขยายตัวของเมืองและวิกฤติทางสังคมที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นด้วยเช่นกันเป็นไปตามแนวคิดของทฤษฎีอโนมี (Anomie Theory) ที่ว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วจากสังคมเกษตรกรรมไปเป็นสังคมอุตสาหกรรม ทำให้สังคมล้มเหลวในบทบาทการทำหน้าที่จัดการความปรารถนาและความคาดหวังของคนในสังคม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วนำไปสู่การเกิดปัจจัยอื่นตามมาอย่างเช่น สงคราม การแย่งชิง การเคลื่อนย้ายอพยพแรงงาน การเคลื่อนไหวทางสังคม เรียกว่า "อโนมี" (Anomie) หมายถึงสภาวะที่ไร้ทิศทาง หรือสภาวะไร้บรรทัดฐาน (normlessness) ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสังคม รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมตามมา (ตารางที่ 5.2)

ตารางที่ 5.2 การเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันของผู้ประสบเหตุในเขตกรุงเทพมหานคร และภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

2. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 79.7) ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ เป็นบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 75.8) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.2) โดยส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 17.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัย ส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 72.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 27.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่าปี (ร้อยละ 92.5) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ภายในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 56.0)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 75.5) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 53.3) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 73.6) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 26.4) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 65.5) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 34.5) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่

อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 88.6) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.1)

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 82.9) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 93.5) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 88.9) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 11.1) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 77.4) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 22.6) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 95.5) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 57.8) เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยวที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย โดยส่วนใหญ่ อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี และไม่มีการย้ายอยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 78.8) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 74.9) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.1) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 17.9) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.0) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.5) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.7) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 91.4) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 89.1) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 86.8) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 13.2) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 90.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 9.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน

(ร้อยละ 58.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.7) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 71.1) สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 81.2) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 88.3) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 83.2) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่าที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 16.8) นั้น ทั้งหมดมีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 70.6) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.4) นั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.4) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 88.4) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 76.3) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 23.7) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 20.8) นั้น ส่วนใหญ่ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.3) โดยส่วนใหญ่ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 15.0) เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยว ที่พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี โดยผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรม การแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุพบว่าส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยวและไม่มีรั้วกันและพักอาศัยอยู่เป็นเวลามากกว่า 5 ปี ลักษณะที่เป็นบ้านพักอาศัยที่เป็นบ้านเดี่ยวและเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก เนื่องจากไม่มีรั้วกันแม้จะมีรั้วกันแต่ก็สามารถเข้าออกได้ง่ายนับเป็นปัจจัยมีความเสี่ยงต่อการประสบเหตุและ

ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่าย สอดคล้องกับทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Prevention through Environment Design) ของเรย์ เจฟฟรี (Jeffery,1977) ที่กล่าวถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เป็นแรงกระตุ้นทำให้เกิดอาชญากรรม โดยที่คนร้ายจะลงมือกระทำความผิดหากเห็นบ้านเรือนที่ตั้งอยู่ในซอยเปลี่ยว ไม่มีไฟฟ้าส่องสว่าง ไม่ค่อยมีผู้สัญจรไปมา ไม่มีรั้วกันมิดชิด ในขณะที่ในทางตรงกันข้าม อาชญากรจะไม่ลงมือกระทำความผิดในสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงปลอดภัยเช่น ถนนหนทางสะอาดมีไฟฟ้าส่องสว่าง ชุมชนบ้านเรือนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และชุมชนที่มีโครงการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างดี ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถานที่หรือลักษณะของที่พักอาศัยจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการควบคุมพฤติกรรมอาชญากรรมของคนร้ายได้ นอกจากนี้ ทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ยังได้กล่าวว่าบริเวณที่พักอาศัยจะมีอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในเคหสถานเป็นจำนวนมากดังนั้น การป้องกันอาชญากรรมจึงต้องจัดสภาพที่พักอาศัยที่ปลอดภัยเช่นการสร้างรั้วหรือที่กันขนาดที่เหมาะสมเพื่อแสดงอาณาเขตของสถานที่ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอาจลดลงได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี2550และ2554

ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ทั้งในปี 2550และ2555 มีลักษณะที่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ เป็นบ้านเดี่ยว ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน เช่นเดียวกันในการสำรวจสถิติที่ ๒ ระยะทั้งในและนอกเขตเทศบาล ซึ่งมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง ดังนั้นหากมิได้มีมาตรการเสริมในการมีรั้วรอบขอบชิดและการตรวจตราการเข้าออกของบุคคลภายนอกในบริเวณที่พักอาศัยที่เป็นบ้านเดี่ยวอัตราการเกิดอาชญากรรมย่อมไม่ลดลง

ตอนที่ 2

ลักษณะการประสบเหตุ

1. ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 92.) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 5.2) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.0) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของกาประสบเหตุในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.6) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม(ร้อยละ 96.0) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบ

เหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7) แต่สำหรับผู้ที่มีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 95.7) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 2.7) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 1.4) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 85.7) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.7) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.3) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.8) แต่สำหรับผู้ที่มีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.2) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 90.1) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 7.1) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.5) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.4) ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 95.4) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.6) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ เกือบทั้งหมด เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลนั้น ประเภทของอาชญากรรมที่ประสบส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเองและครอบครัว โดยผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง แต่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมาตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.2) ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.1) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.9) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.9) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย(ร้อยละ 2.1) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างเป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 89.1) ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 93.0) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 7.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน และ 4 คน (ร้อยละ 2.1 และ 2.1) เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 96.0) ในกรณี ที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 4.0) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 100.0) และ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 84.8) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 15.2) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 81.1) ในกรณี ที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย(ร้อยละ 18.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.3) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 99.5) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 0.5) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ เกือบทั้งหมด เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 99.0)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม

ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมาเพียง 1 ครั้ง เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุ ร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียวโดยไม่มีเหตุอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญประเภทของอาชญากรรม

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญประเภทของอาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่เป็นอาชญากรรมต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นผลมาจากบุคคลในวัยทำงานที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านเป็นประจำทุกวันทำให้ไม่มีโอกาสปกป้องทรัพย์สินของตนเองในระหว่างที่ไม่อยู่บ้านหรือที่พักอาศัยในตอนกลางวัน ดังนั้น โอกาส จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบอาชญากรรมต่อทรัพย์สินตามแนวทางของทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory) ที่ระบุว่าเมื่ออาชญากรสบโอกาสที่ไม่มีคนพักอาศัยและโอกาสถูกจับกุมมีน้อยก็จะเลือกที่จะประกอบอาชญากรรมและทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ที่ได้กล่าวว่าบริเวณที่พักอาศัยจะมีอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกับที่ทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ที่กล่าวว่า การออกไปทำงานนอกบ้านทุกวันโดยไม่มีคนเฝ้าจะมีโอกาสถูกลักทรัพย์ได้โดยง่ายเช่นกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเดอเกอร์และคณะ (Decker et al, 1993) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับขบวนการตัดสินใจของคนร้ายในการประกอบคดีประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงมือโจรกรรมทรัพย์สินตามบ้านเรือนได้แก่ ความเสี่ยงต่อการถูกจับกุมและผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการโจรกรรมซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ (Economics Theory) ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมที่ดีที่สุดคือต้องลดโอกาสในการกระทำความผิดให้เหลือน้อยที่สุดและเพิ่มโอกาสในการจับกุมคนร้ายให้มากที่สุด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปี 2550 และ 2555 มีลำดับการเกิดอาชญากรรมเช่นเดียวกันคือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว และอาชญากรรมทางเพศตามลำดับทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นอาชญากรรมต่อทรัพย์สินยังคงเป็นอาชญากรรมที่มีอัตราสูงเป็นอันดับแรกจากการสำรวจทั้ง 2 ครั้งซึ่งเป็นไปตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจรวมทั้งการเป็นชุมชนเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาสอดคล้องกับสถิติอาชญากรรมในประเทศไต้หวันซึ่งมีอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนของประเทศไต้หวัน 3 อันดับแรกคือการทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) การลักขโมยรถจักรยาน และการลักขโมยรถจักรยานยนต์ ตามลำดับ ซึ่งจะต้องมีมาตรการป้องกันอาชญากรรมประเภททรัพย์สินอย่างเข้มข้นและต่อเนื่องทั้งมาตรการเชิงรุกและเชิงรับ แม้ว่า

สถานการณ์วิกฤติเศรษฐกิจของประเทศไทยจะผ่านมาและสามารถแก้ไขได้ในระดับหนึ่งแล้วแต่
 อาชญากรรมประเภททรัพย์สินก็ยังคงมีอัตราสูงอยู่เช่นเดิม

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมในปี 2550 และ 2555 แล้วกลับ
 ปรากฏว่าอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมกลับมีอัตราลดลงเล็กน้อยจากปี 2550 ร้อยละ
 94 เหลือร้อยละ 92 ในปี 2555 ในขณะที่รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย กลับมี
 อัตราเพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 4.6 เป็นร้อยละ 5.2 ในปี 2555 ส่วนอาชญากรรมการแอบอ้าง
 ใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวเพิ่มขึ้นเช่นกันจากปี 2550 ร้อยละ 1.3 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 2.0 ในปี
 2555 และอาชญากรรมทางเพศเปรียบเทียบ 2 ปีมีสัดส่วนเท่ากันคือ ร้อยละ 0.3 ดังนั้น
 อาชญากรรมที่น่าสนใจที่มีอัตราสูงขึ้นคือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายและอาชญากรรมการ
 แอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวที่ต้องเพิ่มการป้องกันและแก้ปัญหาให้เท่าทันกับสภาพ
 สังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปสอดคล้องกันกับทฤษฎีความกดดันทางสังคมของโรเบิร์ต เค
 เมอร์ตัน (Robert K. merton) ที่สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่คนในสังคมยอมรับคนที่มีฐานะ
 ร่ำรวยโดยอาจใช้วิธีการทำร้ายร่างกายและฉ้อโกงหลอกลวงอันเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย
 เป็นจำนวนมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่ว
 ประเทศในปี 2550 ที่เห็นพ้องว่าอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวเป็น
 อาชญากรรมที่น่าสนใจและมีความสำคัญควรที่หน่วยงานต้องเข้ามาแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อน
 และแสวงหามาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพต่อไปตารางที่ 5.3)

ตารางที่ 5.3 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมจำแนกตามประเภทอาชญากรรมในการ
 สํารวจสถิติอาชญากรรม ปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	ประเภทอาชญากรรม			
	ทรัพย์สิน	ชีวิตและร่างกาย	แอบอ้างการใช้ข้อมูล	ทางเพศ
2550	94	4.6	1.3	0.3
2555	92	5.2	2.0	0.3

การเปรียบเทียบในเขตกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 จำนวนครั้งของการ
 ประสบเหตุ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดยังคงเป็นเขตภาค 1 ทั้งใน
 การสำรวจปี 2550 และ 2555 โดยในปี 2550 มีอัตราร้อยละ 87.6 ส่วนในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นอัตรา
 ร้อยละ 88.2 ส่วนกรุงเทพมหานครมีอัตราสูงขึ้นเช่นกัน จากปี 2550 เป็นอัตราร้อยละ 82.8
 เป็นอัตราร้อยละ 87.4 ซึ่งหมายถึงอัตราการประสบเหตุอาชญากรรมในเขตเมืองในพื้นที่ภาค
 กลางมีอัตราสูงขึ้น ส่วนในภาคอื่นๆ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมีอัตราสูงขึ้น
 ในทุกภาคอันเป็นผลมาจากความเจริญและการขยายตัวของเขตชุมชนเมือง (ตารางที่ 5.4)

ตารางที่ 5.4 ตารางเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการประสบเหตุอาชญากรรม การตกเป็นเหยื่อเพียงครั้งเดียวที่มีอัตราสูงสุด

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	กรุงเทพฯ	ภาค 1
2550	82.8	87.6
2555	87.4	88.2

2. ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน(ร้อยละ 76.7) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่(ร้อยละ 60.8) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 80.9) โดยผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือมีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกัน

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่(ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน(ร้อยละ 23.2) และระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 22.3) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 78.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่าตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของ รองลงมา คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สิน และผู้กระทำผิดถูกจับกุม/ ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 77.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่าไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่า

เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวหรือไม่ (ร้อยละ 66.0) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 82.4) เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 3.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือมีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่องจำแนกตามตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวหรือไม่ ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งนี้ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน รวมทั้งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น ผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเก็บของไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บของแล้ว ในขณะที่ผู้อยู่นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า มีการจัดเวรยาม การสร้างรั้ว การติดกล้องวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.4) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวหรือไม่ (ร้อยละ 63.7) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 80.4) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 81.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 18.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เนื่องจากมีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน (ร้อยละ 36.2)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 78.9) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียว (ร้อยละ 57.5) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 94.1) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก

(ร้อยละ 64.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุอีก (ร้อยละ 35.4) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 82.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 59.4) รองลงมา คือ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 40.6) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ทั้งหมดระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 100.0) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 86.2) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุอีก (ร้อยละ 13.8) นั้น สาเหตุที่ระบุ คือ มีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สินแล้ว

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 81.6) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 53.2) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 74.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ประมาณครึ่งหนึ่งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 52.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 47.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย / เปลี่ยนที่เก็บของ รองลงมา คือ ตามลำดับ ผู้กระทำผิดถูกจับกุม / ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น / ไม่กล้ากลับมา และ เหตุการณ์ลักษณะนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้น (ร้อยละ 12.4)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่อง จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุ ว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง นี้ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน และคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก แต่ในกลุ่ม

ผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะมีการจัดเวรยาม การสร้างรั้ว การติดกล้องวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนได้เก็บข้อมูล/เอกสารไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บข้อมูลเอกสารแล้ว

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่องพบว่าประชาชน คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก หากยังมีกิจวัตรหรือการกระทำใดของบุคคล เกิดขึ้นบ่อยเป็นประจำที่มีโอกาสเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การออกไปทำงาน นอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้า การสวนใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพงหรือการออกนอกบ้านในเวลา กลางคืนจะมีโอกาสถูกคนร้ายเข้าไปชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ได้ตามแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ของ ลอร์เรน โคเฮนและมาร์คัส เฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) และมีสมมุติฐานว่าอาชญากรรมมีความพร้อมที่จะกระทำความผิดอยู่แล้วและจะประกอบ อาชญากรรมเมื่อมีเหยื่อและการขาดความคุ้มครอง ดังนั้นการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมซ้ำอีกประชาชนจึงต้องมีมาตรการป้องกันตนเอง เช่น การจัดเวรยามเพื่อป้องกัน ตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดิน รวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิดไว้ในจุดลับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้าน หรือการจัดระเบียบสถานที่จอดรถยนต์ให้มีถูก ใจกรรมไ้ได้ง่าย รวมทั้งมีมาตรการลงโทษตามกฎหมายที่มีความรวดเร็ว รุนแรงและแน่นอน สถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมจะลดลง (Gibbs, 1968)

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่องของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ วประเทศไทยในปี 2550 และ 2554

ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ในภาพรวม ในปี 2550 คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก คิดเป็นร้อยละ 78.0 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 ประชาชนยังคงคาดการณ์ว่าตนเองมีโอกาประสบเหตุอาชญากรรมอีกเป็นเพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 80.3 แสดงถึงประชาชนยังคงไม่มีความมั่นใจต่อมาตรการการป้องกันและแก้ไขปัญห อาชญากรรมในช่วงที่ผ่านมาและคาดว่าตนเองมีโอกาจะประสบอาชญากรรมนั้นอีกซึ่งหากจะ ไม่เกิดอาชญากรรมขึ้นหรือไม่ประสบเหตุอาชญากรรมอีกในปี 2550 ได้ระบุว่าเพราะผู้ถูกกระทำ ความผิดถูกจับกุมและตักเตือนผู้กระทำความผิดตกลงกันได้ ในขณะที่ในปี 2555 ประชาชน กลับให้เหตุผลว่าเป็นเพราะได้ดำเนินการป้องกันตนเองก่อนโดยไม่รอการดำเนินงานของหน่วย

ราชการที่เกี่ยวข้องโดยประชาชนระบุว่าตนเองได้ดำเนินการมีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดก๊อ้ง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันตนเองไว้ด้วย(ตารางที่ 5.5)

ตารางที่ 5.5 ตารางเปรียบเทียบสถิติการคาดการณ์ว่าตนเอง(ผู้ประสบเหตุ) มีโอกาสประสบเหตุอีก และเหตุผลที่จะไม่ประสบเหตุอาชญากรรมซ้ำอีก ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	คาดการณ์ว่าจะประสบเหตุอีก	เหตุผลที่จะทำให้ไม่ประสบเหตุอีก
2550	78.0	ผู้กระทำผิดถูกจับกุมตักเตือน/ ตกลงกันได้
2555	80.0	จัดเวรยาม/สร้างรั้ว/ติดก๊อ้ง/ เลี้ยงสุนัขป้องกันทรัพย์สิน

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 81.0 ในขณะที่ในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 84.6 เมื่อดูรายภาคพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดเพิ่มขึ้นเกือบทุกภาคยกเว้นในภาคที่ 3 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคอีสานตอนล่างมีอัตราต่ำลงเล็กน้อยโดยในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 83.0 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 82.5 ในปี 2555 อย่างไรก็ตามลำดับสูงที่สุดยังคงเป็นพื้นที่ ภาคที่ 1 ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ภาคกลางและปริมณฑล รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร ซึ่งถือได้ว่ามีพื้นที่ติดต่อกันและมีข้อสังเกตในภาค 5 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคเหนือตอนบนจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นมากจากปี 2550 เป็นร้อยละ 75.1 เพิ่มเป็นร้อยละ 81.9 ซึ่งโดยในภาพรวมของกรุงเทพมหานครและพื้นที่ภาค 1-9 ส่วนใหญ่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดเพิ่มขึ้นเกือบทุกพื้นที่แม้ว่าจะมีอัตราลดลงในบางพื้นที่แต่ก็เป็นอัตราส่วนที่น้อยในขณะที่อัตราพื้นที่ที่สูงขึ้นเป็นอัตราที่สูงขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด (ตารางที่ 5.6)

ตารางที่ 5.6 ตารางเปรียบเทียบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งเดียว มากที่สุด จำแนกตามภาค ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งเดียวมากที่สุด		
พื้นที่	พ.ศ.2550	พ.ศ.2555
ทั่วประเทศ	81.0	84.6
กรุงเทพฯ	82.8	87.4
ภาค 1	87.6	88.2

ภาค 2	80.0	81.5
ภาค 3	83.0	82.5
ภาค 4	81.1	85.6
ภาค 5	75.1	81.9
ภาค 6	81.3	86.4
ภาค 7	78.6	87.4
ภาค 8	73.8	74.4
ภาค 9	76.4	81.3

ในการนิยามของอัตราส่วนของอาชญากรรมต่อหนึ่งสถิติทั่วประเทศในปี 2550 และ 2555 ในส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวและความคล้ายคลึงที่เห็นชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีอัตราสูงขึ้นในทุกลักษณะ (ตารางที่ 5.7) ทั้งนี้มาจากการขยายตัวของเมือง การขยายการท่องเที่ยวและมาตรการการจับกุมผู้กระทำผิดยังขาดประสิทธิภาพโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงมีอัตราสูงขึ้นได้

ตารางที่ 5.7 ตารางเปรียบเทียบอาชญากรรมต่อหนึ่ง ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

อาชญากรรมต่อหนึ่ง	ปี 2550	ปี 2555
1.การตกเป็นผู้ประสบเหตุมากกว่า 1 ครั้ง	19.0	21.9
2.การตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียว	20.9	22.0
3.ความคล้ายคลึงที่เห็นได้ในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	79.9	80.9

ตอนที่ 3

ลักษณะของผู้กระทำผิด

1. การพบเห็นผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 82.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ๒ โดยผู้กระทำผิดที่พบเห็นมาก่อน (ร้อยละ 77.8) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 49.6)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 80.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 80.1) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ ๑ คน (ร้อยละ 48.1) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 39.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.4)

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 83.8) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 75.6) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ ๑ คน (ร้อยละ 51.1) เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน โดยจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 86.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 75.0) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ ๑ คน (ร้อยละ 52.2) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 85.8) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 51.3) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.2) โดยส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน(ร้อยละ 73.1) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 88.0) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวไม่มีข้อมูลลักษณะของผู้กระทำผิด

เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ ในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ สำหรับประสบการณ์การถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อนนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ

อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดเพียง 1 คน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภท อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน

2. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 85.2) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 12.5) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 26-35 ปี (ร้อยละ 27.9) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่ม อันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 47.1) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 41.0) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 51.9) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 72.9)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีมีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิด เป็น เพศชาย (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 11.2) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 31.9) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 56.6) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 38.0) และเป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 43.4) รองลงมา คือ ระบุว่าไม่มีอาการมีนเมา ฯ (ร้อยละ 42.4) และมีอาการมีนเมา (ร้อยละ 14.2) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 64.3) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.8) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 31.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่ม อันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 39.5) รองลงมา คือ มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 35.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 34.3) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 40.7) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 85.5)

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-35 ปี ส่วนนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 35 ปี เมื่อสอบถามถึงการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิด ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) นอกจากนี้ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีเมามา ฯ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.3) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.7) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 27.6) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 52.6) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 45.9) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 52.9) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 66.5) โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 66.5)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 90.9) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 9.1) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 43.3) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 70.0) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 60.5) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 23.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3) โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ทั้งหมด ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 100.0) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 60.8) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า

ไม่เป็น (ร้อยละ 82.6) โดยผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 81.7) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน(ร้อยละ 46.3) โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 87.9)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว นั้น มีข้อมูลเฉพาะประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิด โดยพบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน(ร้อยละ 85.4)

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุมากกว่า 35 ปี สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น เมื่อสอบถามถึงอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาขณะก่อเหตุ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพื่อนบ้าน โดยผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า กลุ่มผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย(ร้อยละ 78.2) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 14.1) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 7.2) กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 45.7) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 62.5) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่ม

แอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 42.4) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 59.5)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิด เป็นเพศชาย (ร้อยละ 71.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 17.4) และเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.7) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 41.5) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.5) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 45.6) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 72.9) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.7) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 11.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 4.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 49.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 55.6) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 39.7) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 48.7) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 76.1)

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 18-25 ปี อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง รวมทั้งมีอาการมีนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 69.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 19.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.1) กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 39.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.4) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 54.4) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 67.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 54.0)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 93.6) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 4.4) และ เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 57.3) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 48.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 53.8) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 47.0) รู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 2.8) ทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.5) และส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 75.6) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 18.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.3) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ทั้งหมดระบุว่า ผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุเท่าใด รวมทั้งไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง และมีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน โดยผู้ประสบเหตุสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 100.0 ทุกประเด็น)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวนั้น ไม่มีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น กลุ่มผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง สำหรับอายุของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุ

ระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่ากลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุเท่าใด สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ สำหรับการมีเงินมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ ๙ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีเงินมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีเงินมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดในกรณีผู้กระทำผิดคนเดียวพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชายอายุอยู่ในวัยผู้ใหญ่คือ ๒6-35 ปีเป็นการกระทำความผิดส่วนบุคคลที่ไม่ได้เข้าไปเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลและไม่มีอาการมีเงินมาจากการเสพยาเสพติด จากข้อมูลดังกล่าวอาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้กระทำความผิดเป็นลักษณะอาชญากรประเภทอาชญากรที่กระทำความผิดเป็นครั้งคราว (Occasional Criminal) หมายถึงบุคคลที่ประกอบอาชญากรรมไม่ร้ายแรงเนื่องจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมหรืออาจเป็นอาชญากรโดยสันดาน (Habitual Criminal) หมายถึงผู้ที่ประกอบอาชญากรรมเป็นประจำเนื่องจากมาตรการป้องกันของสังคมไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ (Master Roberson, 1990) อันเป็นเหตุ ต่อเนื่องมาจากการที่ประชาชนสร้างบ้านเรือนโดยไม่มีการล้อมรั้วรอบขอบชิด ไม่มีมาตรการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการตรวจตราและประสิทธิภาพการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เพียงพอ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดในกรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คนพบว่า กลุ่มผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ เป็นเพศชายเช่นเดียวกัน แต่มีความแตกต่างจากกลุ่มในกรณีผู้กระทำผิดคนเดียวคือช่วงอายุ ที่กลุ่มของกรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คนมีอายุน้อยกว่ากลุ่มแรกคือมีอายุในช่วงวัยรุ่นจนถึงวัยรุ่นตอนปลายระหว่าง 8-25 ปีและไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่ รวมทั้ง ไม่ทราบ ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีเงินมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และไม่เคยรู้จักกับเหยื่ออาชญากรรมมาก่อน ซึ่งจากข้อมูลนี้อาจเนื่องมาจากการปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลาย โดยเฉพาะในเขตชุมชนเมืองที่ผู้พักอาศัยจะไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกันแม้

จะเป็นเพื่อนบ้านกันก็ตาม โดยเฉพาะหากผู้กระทำความผิดอยู่ในวัยเยาวชนหรือยังอยู่ในวัยรุ่น ซึ่งอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนแต่หันมาประกอบอาชญากรรม การวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากรรม อาจมองได้ว่ามาจากการขาดความอบอุ่นในครอบครัว การไม่ได้เล่าเรียนหรือมีผลการเรียนต่ำ ถูกไล่ออกจากสถานศึกษา มีผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรม ตามทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Sub-culture Theory) ของอัลเบิร์ต โคเฮน (Cohen, 1955) ที่ระบุว่าเยาวชนวัยรุ่นมักจะทำผิดกฎหมาย เป็นกลุ่มไม่กระทำเพียงคนเดียว การกระทำความผิดเนื่องจากมีลักษณะที่ต่อต้านสังคม การไม่สามารถแข่งขันกับกลุ่มคนอื่นได้ในสังคม รวมทั้งการได้รับการยอมรับหรือ เป็นเสริมสถานะ จากกลุ่มเยาวชนด้วยกัน (Shoemaker, 1990) และเยาวชนกลุ่มนี้อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อการ ได้มาซึ่งสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น การลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกงหรือ กรรโชกทรัพย์ เป็นต้น รวมทั้งการมาจากสภาพสังคมที่มีรูปแบบอาชญากรรมเป็นตัวอย่าง ทำให้สามารถเรียนรู้วิธีการและค่านิยมในการประกอบอาชญากรรมจากกลุ่มอาชญากรผู้ใหญ่ในชุมชน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ในการเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดที่ประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียว ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศปี 2550 พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ผู้ประสบเหตุไม่แน่ใจว่าผู้กระทำความผิดเป็นสมาชิก ของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ในขณะที่ 2555 พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดเป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 26-35 ปี ไม่เป็นสมาชิก ของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน และผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำความผิดได้ ประเด็นสำคัญในการเปรียบเทียบคือ ช่วงอายุของผู้กระทำความผิดที่มีช่วงอายุที่เพิ่มมากขึ้นหากจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมสำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำความผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุซึ่งเป็นผลการสำรวจที่สอดคล้องกับการสำรวจในปี 2550 ที่ระบุว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ ดังนั้นมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายจึงต้องมีมาตรการกักขัง ปัญหาการใช้ยาเสพติดและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างต่อเนื่องควบคู่กันไปและการข่มขู่ยับยั้งโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำความผิดซ้ำ

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่าผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวในภาค 5 ภาคเหนือตอนบนมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 59.8 รองลงมาคือภาค 2 ภาคตะวันออก ร้อยละ 57.9 และภาค 1 พื้นที่ภาคกลาง ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบสถิติในปี 2555 พบว่ากรณีที่มีผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียว นั้น จะมีสัดส่วนมากที่สุดยังคงเป็นในภาค 5 คือ ร้อยละ 77.3 รองลงมา คือ กรณีผู้กระทำความผิดคนเดียวในภาค 8 ร้อยละ 58.8 และในภาค 3 ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ ดังนั้นจะพบประเด็นว่าในพื้นที่ภาค

5 มีจำนวนร้อยละของผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวยังคงมีอัตราสูงสุดของการสำรวจทั้ง 2 ระยะและมีอัตราเพิ่มมากขึ้นจากร้อยละ 59.8 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 77.3 ในปี 2555 ส่วนภาคอื่นในอันดับรองลงมามีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราสถิติในภาค 8 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคอีสานตอนล่าง ภาค 8 คือภาคใต้ตอนบน และภาค 9 คือภาคใต้ตอนล่างมีสถิติผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวเพิ่มสูงขึ้นจากการสำรวจในปี 2550 และ 2555 สำหรับสถิติที่สูงขึ้นภาค 3 และ 5 น่าจะมาจากสภาพการขยายตัวของเมืองและการท่องเที่ยว ส่วนในภาค 8 และ 9 อาจเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ปัจจุบันในขณะที่ภาพรวมทั่วประเทศและในเขตกรุงเทพมหานครในการสำรวจทั้ง 2 ระยะมีจำนวนอัตราของผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวลดลง (ตารางที่ 5.8)

ตารางที่ 5.8 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียว ในการสำรวจ ปี 2550 และ 2555 เปรียบเทียบภาค 3 ภาค 5 ภาค 8 ภาค 9

หน่วย: ร้อยละ

อาชญากรรม ผู้กระทำ ความผิด เพียงคนเดียว	ทั่วประเทศ *		กรุงเทพฯ *		ภาค 3 **		ภาค 5 **		ภาค 8 **		ภาค 9 **	
	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555
	51.0	49.6	56.0	42.8	43.0	56.6	59.8	77.3	42.7	58.8	42.0	50.9

*สถิติลดลง **สถิติเพิ่มขึ้น

ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 51.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่าเป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 17.9) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 15.6) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 7.0) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 6.0) และ 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 12.9) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.2) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 7.5) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.3) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.1)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ในพื้นที่ **ในเขตเทศบาล** เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 53.6) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 37.4) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 18.6) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.9)

สำหรับพื้นที่ **นอกเขตเทศบาล** นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 49.2) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 40.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 20.2) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 13.3) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 15.1) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 9.6)

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืนโดยช่วงเวลาที่เกิดเหตุ ๙ นั้นในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ เวลา 24.01 - 03.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เวลา 12.01 - 15.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน

ตารางที่ 5.9 ตารางเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุมากที่สุด ในปี 2550 และ 2555

หน่วย : ร้อยละ

ช่วงเวลาการเกิดเหตุ 18.01-06.00 น.		
พื้นที่	พ.ศ.2550	พ.ศ.2555
ทั่วประเทศ	36.5	51.2
กรุงเทพฯ	46.5	56.6
ภาค 1	38.2	54.9
ภาค 2	38.1	61.8
ภาค 3	28.8	46.2
ภาค 4	30.9	41.5
ภาค 5	32.5	46.6
ภาค 6	35.3	53.1
ภาค 7	36.9	51.3

ภาค 8	32.1	56.0
ภาค 9	37.8	48.5

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน(ร้อยละ 52.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 19.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 13.3)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 54.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 20.7)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน(ร้อยละ 57.9) รองลงมา คือ เวลากลางคืน (ร้อยละ 42.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 28.2) ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 17.3) และ 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 17.3) ในจำนวนเท่า ๆ กัน

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน(ร้อยละ 77.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 35.0) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 1.1)

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางคืน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. ในขณะที่ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. และ 24.01 - 03.00 น. เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางวัน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ ผู้

ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลา 15.01 - 18.00 น. ส่วนผู้ประสบอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลา 12.01 - 15.00 น.

2. สถานที่เกิดเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.3) โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 80.4) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 8.8)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ในเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 98.0) บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 75.1)

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.7) บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 77.4)

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมเกือบทั้งหมดเกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.7) บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 80.1)

เหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 95.1) เหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.5) เหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 91.3) เช่นเดียวกัน

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ประสบเหตุ ภายในจังหวัดที่ตนอาศัยอยู่

โดยเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ ในขณะที่อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณเปิดโล่งอื่น ๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ เป็นส่วนใหญ่

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญช่วงเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญช่วงเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุพบว่าช่วงเวลาเกิดเหตุจะอยู่ในช่วงเวลากลางคืนและส่วนใหญ่ไม่ทราบช่วงเวลาที่เกิดเหตุแน่นอนหรืออยู่ในช่วงที่เป็นเวลาหลับสนิทไม่รู้ตัวหรือไม่มีโอกาสป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมคือช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. ส่วนเวลากลางวันจะมีน้อยกว่า จะพบว่าช่วงเวลาเกิดเหตุเป็นช่วงกลางคืนที่เหยื่ออาชญากรรมอยู่ในภาวะที่ไม่มีโอกาสป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมและขาดความระมัดระวังในการป้องกันตนเองหรือทรัพย์สินภายในที่พักอาศัยของตนเองในขณะที่ผู้ก่อเหตุยอมประเมินได้ว่ามีโอกาสในการหลบหนีได้สูงในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory) และทฤษฎีคิดก่อนการกระทำความผิด (Rational Choice Theory) ที่ผู้กระทำความผิดจะมีการตัดสินใจก่อนประกอบอาชญากรรมโดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ได้แก่ โอกาสในการกระทำความผิด ผลประโยชน์ ผลเสีย ความเสี่ยง แรงจูงใจให้กระทำความผิด รวมกับคุณสมบัติของอาชญากร (Offender Specific) ได้แก่ ความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม ทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดและการมีอยู่อย่างแพร่หลายของเหยื่ออาชญากรรม (Cornish&Clark,1986) ส่วนสถานที่เกิดเหตุเป็นที่พักอาศัยนั้นมีโอกาสถูกขโมยทรัพย์สินไปได้ทั้งในเวลากลางคืนและเวลากลางวันที่เหยื่อออกไปทำงานนอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้าบ้านทุกวัน โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงมีสูงตามแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ซึ่งในปี 1981 ลอร์เรน โคเฮนและมาร์คัส เฟลสัน (Cohen &Felson) ได้ทำการวิจัยเพื่อทดสอบแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย ดังกล่าวโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม (National Crime Survey) ในการวัดความเสี่ยงของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซึ่งการวิจัยได้ทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างแยกตามอายุ เชื้อชาติ รายได้ ผู้อาศัยอยู่ในบ้านพัก การมีส่วนร่วมในการทำงานและความห่างไกลของบ้านพักกับที่ทำงาน ซึ่งผลการศึกษาได้สนับสนุนแนวคิดตามทฤษฎีปกตินิสัยเป็นอย่างดี ดังนั้นในช่วงเวลาดังกล่าวนี้จำเป็นต้องมีมาตรการป้องกันภัยจากทรัพย์สินในครัวเรือนอย่างเข้มข้นมากกว่าช่วงเวลาอื่นทั้งการตรวจตราของเจ้าหน้าที่และการดูแลระบบรักษาความปลอดภัยในชุมชน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบช่วงเวลาและสถานที่การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

การสำรวจสถิติอาชญากรรมในปี 2550 พบว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดในเวลา กลางคืนในช่วงเวลา 18.01 -06.00 น.มากที่สุด ในขณะที่ปี 2555 ระยะเวลาการเกิด อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางคืนเช่นเดียวกันโดยส่วนใหญ่ไม่แน่ใจเรื่องช่วงเวลา เมื่อแยกตามประเภทอาชญากรรมอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ต่อชีวิตและร่างกายและ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่เกิดขึ้น ในเวลากลางวันหากการสำรวจในปี 2555 เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ยังคงเกิด ในเวลากลางคืนเช่นเดียวกันคือในช่วงเวลาเดียวกันจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ ประสบเหตุพบว่า อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางวันระยะเวลาวิกฤติของอาชญากรรมมาก ที่สุดในปี 2550 เป็นเวลากลางคืนไม่ทราบช่วงเวลาและระหว่างเวลา 24.01-03.00 น. ในขณะที่ ปี 2555 ระยะเวลาวิกฤติของอาชญากรรมยังคงอยู่ในช่วงเดียวกัน ส่วนประเด็นที่มีความ แตกต่างคือ อาชญากรรมทางเพศที่เปลี่ยนจากเวลากลางคืนในปี2550 เป็นเวลากลางวันในการ สำรวจปี 2555 กลับพบว่าส่วนใหญ่เกิดเหตุในเวลากลางวันจึงเป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับการขยาย ระยะเวลาการเกิดเหตุของอาชญากรรมทางเพศซึ่งอาจหมายถึงในเวลากลางวันยังมีความ อ่อนแอในมาตรการป้องกันอาชญากรรมและความไม่ระมัดระวังตัวของเหยื่อจึงผู้กระทำผิดจึง ฉวยโอกาสกระทำความผิดตามแนวคิดทางทฤษฎีของคนที่ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือ การกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุด(Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs) ส่วนสถานที่เกิดเหตุในปี 2550 เป็น สถานที่ที่ที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุเองเช่นเดียวกับในปี2555 ทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมควรให้ความสำคัญต่อการป้องกันทรัพย์สินในที่พำนักของ ตนเองให้มากที่สุดเช่น การจัดเวรยามเพื่อป้องกันตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดินรวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิด ไว้ในจุดลับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้านเสริม กับมาตรการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่า ระยะเวลาในการเกิดเหตุทั่วประเทศมากที่สุดอยู่ในช่วง18.01-06.00 น. คิดเป็นร้อยละ 36.50 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 ระยะเวลาในการเกิดเหตุทั่วประเทศมากที่สุดอยู่ในช่วง 18.01- 06.00 น.เช่นเดียวกันแต่มีข้อสังเกตที่กลับมียัตราที่สูงขึ้นเป็นร้อยละ 51.20 ซึ่งช่วงเวลานี้ นอกจากยังคงเป็นเวลาวิกฤติในการเกิดอาชญากรรมแล้วกลับมียัตราที่สูงขึ้นด้วยและมีสถิติสูงขึ้น จากการสำรวจเดิมในทุกพื้นที่โดยสถิติมากที่สุดในปี 2550 คือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 46.5 ส่วนในปี 2555 สถิติมากที่สุดคือคือในพื้นที่ภาค2 พื้นที่ภาคตะวันออก ร้อยละ61.80 (ตาราง ที่ 9) ส่วนสถานที่ในภาพรวมยังคงเป็นที่พำนักของผู้ประสบเหตุในทุกพื้นที่ ส่วนพื้นที่เปิด โล่งอื่นๆเช่น ถนนและพาหนะบริการสาธารณะมียัตราสูงขึ้นในภาพรวมจากปี 2550 เป็นพื้นที่

ลำดับที่ 3 แต่มีอัตราสูงขึ้นเป็นลำดับที่ 2 ในปี 2555 โดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายที่เกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่เปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะพบบริการสาธารณะในการสำรวจปี 2555 ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมจึงต้องให้ความสำคัญกับพื้นที่สาธารณะเพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 5

พฤติกรรมแห่งคดี

1. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 140,864 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๔ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกกระทำ ๔ ส่วนใหญ่ คือการขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 83.0) ในกรณีการถูกกระทำ ๔ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย(ร้อยละ 95.1) ในกรณีการถูกกระทำ ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก(ร้อยละ 57.2) ในกรณีการถูกกระทำ ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย(ร้อยละ 90.8) ในกรณีการถูกกระทำ ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ(ร้อยละ 38.8) โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระजरรถ กระजरเงาแตกเสียหาย(ร้อยละ 46.3) การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติกรรมแห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 64,134 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๔ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกกระทำ ๔ ส่วนใหญ่ คือการขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง(ร้อยละ 12.8) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่พักอาศัย(ร้อยละ 7.5) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน(ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกกระทำ ๔ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย(ร้อยละ 94.6) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย(ร้อยละ 5.4) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา(ร้อยละ 40.6) ในกรณีการถูกกระทำ ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก(ร้อยละ

ละ 52.6) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก (ร้อยละ 47.8) สถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย(ร้อยละ 72.0) ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกระงับ ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 88.3) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 11.7) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ (ร้อยละ 51.6) ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 25.6) ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 73.9) โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระजरรถ กระजरเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 68.2)

เมื่อพิจารณาพื้นที่นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 76,730 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๔ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกระงับ ๔ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 87.0) ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกระงับ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 95.4) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย(ร้อยละ 4.6) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา(ร้อยละ 34.6)

ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกระงับ ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 64.8) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก(ร้อยละ 35.2) สถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย(ร้อยละ 73.1)ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกระงับ ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 94.2) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย(ร้อยละ 5.8) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ (ร้อยละ 56.6) ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยง / ปศุสัตว์(ร้อยละ 28.9) โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย (ร้อยละ 29.3)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในจำนวนการถูกระงับ ๔ ทั้ง 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกระงับ ๔ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน ลักษณะของการถูกระงับ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย โดยทรัพย์สินที่ถูกขโมย คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพาเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ

พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ในกรณีการถูกระงับ ๒ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย โดยสิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ในกรณีการถูกระงับ ๒ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ในเขตเทศบาลทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระจกรถ กระจกเงาแตกเสียหาย ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยงหรือปศุสัตว์ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย

2. อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 7,861 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๒ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกระงับ ๒ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.8) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่โจม กระจก กระจก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 68.6) สำหรับผู้ที่ถูกระงับ ๒ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย(ร้อยละ 9.7) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / การถูกระงับ ๒ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ(ร้อยละ 51.5) สำหรับการถูกระงับ ๒ ที่มีการใช้อาวุธ(ร้อยละ 45.6) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป(ร้อยละ 35.6)

การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 1,430 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๒ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกระงับ ๒ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.4) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่โจม กระจก กระจก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 72.5) สำหรับผู้ที่ถูกระงับ ๒ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย(ร้อยละ 6.9) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ(ร้อยละ 43.1 การถูกระงับ ๒ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ(ร้อยละ 51.9) สำหรับการถูกระงับ ๒ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 42.7) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ใช้รถยนต์พุ่งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ (ร้อยละ 35.3)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 4,791 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๒ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำ

ร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.9) โดยส่วนใหญ่ คือ การจุด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 67.5) สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 10.5) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 61.9) การถูกกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.3) สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 46.5) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป (ร้อยละ 38.3)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย เช่น จุด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ ส่วนผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะพยายามทำร้ายร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ คือการตบตี ต่อย แต่ไม่โดนหรือไม่ได้บาดเจ็บ การถูกกระทำส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ไร่ถยนต์ฟุ้งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป

3. อาชญากรรมทางเพศ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมทางเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 24.1) การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 94.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป (ร้อยละ 61.9) จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 121 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 35.5) การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 90.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ของมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 66.7) สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศ จำนวนทั้งสิ้น 273 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ ข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 20.9) การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ

96.7) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ คือ มีด ขวาน เหล็ก ขูดชาร์ป (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีกรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ การพยายามที่จะกระทำอนาจารหรือพยายามล่วงเกินทางเพศ ส่วนนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเราการก่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ๆ ไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการก่ออาชญากรรม ๆ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ของมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกนมีดพับ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็ก ขูดชาร์ป

4. อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวมีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 54.3) ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากมีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 58.3) สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 70.9) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.9) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.6) ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 55.5) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 44.5) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 81.8)

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวจำนวนทั้งสิ้น 969 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่ไม่ได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสั่งซื้อสินค้าในนามของร้าน (ร้อยละ 39.8) ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำด้วยวิธีการอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม รองลงมา คือ มีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 41.4) สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 74.5) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 25.5) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 38.1) รองลงมา คือ 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 36.4) ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 55.5)

ละ 67.0) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๙ (ร้อยละ 33.0) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 61.7)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล พบว่า มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัวจำนวนทั้งสิ้น 2,121 คน ส่วนใหญ่ ถูกระงับในลักษณะ ใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 62.1) ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับเนื่องจากมีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.7) สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 69.3) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.6) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 42.5) ผู้ถูกระงับ ๙ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๙ (ร้อยละ 50.2) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๙ (ร้อยละ 49.8) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 87.9)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะถูกระงับในลักษณะอื่น ๆ ที่มิได้มีการระบุไว้ในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสั่งซื้อสินค้าในนามของร้าน ส่วนนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะถูกระงับในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับจากข่าวสารทั่วไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับเนื่องจากมีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงินนั้น ในเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนนอกเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกระงับ ๙ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๙ แต่สำหรับผู้ระบุว่าได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๙ นั้น ผลเสียส่วนใหญ่คือ การถูกติดตามทวงหนี้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในพฤติการณ์แห่งคดี

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมต่อทรัพย์สินทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน และเป็นทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา ซึ่งมีผลเสี่ยงในการประกอบอาชญากรรมมากกว่าสิ่งของชิ้นใหญ่ที่ไม่สามารถติดตัวไปได้ คดีการลักทรัพย์ในเคหะ

สถานการณ์อธิบายได้ด้วยทฤษฎีป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory) ที่อธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมว่าผู้กระทำผิดมีความเชื่อว่าหากกระทำผิดแล้วสามารถหลบหนีจากการดำเนินคดีหรือโทษทางอาญาไม่รุนแรงเพียงพอที่จะทำให้เกิดความกลัว โอกาสในการหลบหนีสูง ความไร้ประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย โทษอาญาไม่รุนแรง การทุจริตคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่และผู้เสียหายขาดความระมัดระวังป้องกันตนเองหรือทรัพย์สิน ในกรณีของคดีลักทรัพย์ในเคหสถานมักจะเกิดขึ้นในเมืองใหญ่และเล็กของประเทศไทยมักจะเกิดขึ้นตอนช่วงที่เจ้าของบ้านไม่อยู่และไม่มีคนเฝ้าบ้านในตอนกลางวันและในช่วงเวลาหลับในเวลากลางคืน คนร้ายสามารถใช้โอกาสในการตัดช่องประตูหรือสิ่งกีดขวางเข้าไปทำการลักทรัพย์ในบ้านเรือนเป็นจำนวนมาก ในกรณีของการขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง นั้นจากสภาพอาชญากรรมในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2543-2547) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า แต่ละปีมีรถยนต์ถูกโจรกรรมไม่ต่ำกว่า 3,116 คันและรถจักรยานยนต์ร้อยละประมาณ 18,285 คัน ทั้งนี้เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินขาดการป้องกันทรัพย์สินที่ดี เช่น ทาจดรถยนต์ไว้ในที่เปลี่ยวหรือไม่มีคนดูแล ไม่มีการติดตั้งเครื่องป้องกันการโจรกรรม ประกอบกับกฎหมายอาญามีโทษกรณี ลักทรัพย์รถยนต์และจักรยานยนต์ที่ไม่รุนแรงเท่าที่ควร ทำให้คนร้ายไม่เกรงกลัวบทลงโทษจึงกล้าลงมือประกอบอาชญากรรม (พรชัย ชันดี 2553 หน้า 79-80) ซึ่งปรากฏการณ์การลักทรัพย์สินรถยนต์ไม่ได้มีสถิติสูงเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้นในต่างประเทศเช่นการสำรวจสถิติอาชญากรรมของประเทศไต้หวันอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนมากที่สุดคือ การทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) เช่นเดียวกัน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายพบว่า การถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย โดยส่วนใหญ่ คือ การฉุด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป ซึ่งเป็นอาวุธที่หาได้ใกล้ตัวไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธปืน ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ไขรถยนต์ฟุ้งชน ขวด/ ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป จึงเป็นการกระทำความผิดโดยกะทันหันที่อาจไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อนมาตรการที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) ในกรณีนี้พฤติกรรมอาชญากรรมอาจเกิดจากการมีบุคลิกภาพต่างจากบุคคลปกติทั่วไป บุคลิกต่อต้านสังคม (Sociopath ,Psychopath, Antisocial) หรืออาจเกิดจากสภาพแวดล้อม ที่ส่งต่อบุคลิกภาพที่ผิดปกติไปจากบุคคลทั่วไปตามแนวคิดทฤษฎีบุคลิกภาพ(Personality Theory) ที่วิเคราะห์บุคลิกภาพของอาชญากรที่มักใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาและการทำร้ายชีวิตและร่างกายผู้อื่นซึ่ง ฮาร์เวย์ คริคเลย์ (Harvey Cleckley, 1941) ได้แสดงถึงตัวอย่างของบุคคลที่มีลักษณะใช้ความรุนแรงมีอาการจิตผั่นผวนต่อต้านสังคม เช่น การไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น (Insensitivity to others) การเป็นปรปักษ์ต่อผู้อื่น (Hostility) การไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือสิทธิของผู้อื่น (Lack of Concern for the rights and privileges of others) การมี

พฤติกรรมโต้ตอบ (Impulsive behavior) การไม่มีความรู้สึกต่อผลที่ตนได้กระทำต่อผู้อื่น (Lack of inner feeling for what he or she does to others) และการไม่มีความรักต่อบุคคลอื่น (A warped capacity for love of love lessness) เป็นต้น

การวิเคราะห์อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป อาชญากรรมทางเพศเป็นสภาพปัญหาที่เป็นอาชญากรรมในมุมมืดหรือDark figure หรือ Hidden crime คืออาชญากรรมที่อยู่ในมุมมืดซ่อนตัวอยู่ ยังไม่ได้ถูกทำให้ปรากฏออกมา ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดจุดอ่อนในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม สาเหตุมาจากทั้งพฤติกรรมผิดปกติส่วนบุคคล (Disorder Behavior) และการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพสังคมเมืองก่อให้เกิดสภาพสังคมที่ไร้ระเบียบ (Social Disorganization) การเจริญเติบโตของสังคมเมือง (Urbanization) เป็นเหตุให้กลไกการควบคุมทางสังคมของชุมชนอ่อนแอลง ผู้ที่อาศัยในชุมชนไม่รู้จักกัน ไม่ช่วยเหลือ ต่างคนต่างอยู่ไม่เกี่ยวข้องกัน สภาพครอบครัวแตกแยกนำไปสู่การก่ออาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายได้โดยง่าย(Bursik,1988,Inciardi et al, 1993) โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นในครอบครัวและความพยายามข่มขืนกระทำชำเราโดยทั่วไปที่เกิดจากการขาดกลไกควบคุมพฤติกรรมที่เหมาะสมของคนในสังคมด้วยกันและมาตรการทางกฎหมายที่ไม่สามารถเข้าไปดูแลหรือบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมคือการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จำยหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ โดยเจ้าของไม่รู้ตัวจนกว่าจะได้รับแจ้งจากทางธนาคาร ซึ่งในบางรายมีความเสียหายมูลค่ามหาศาล มาจากสาเหตุที่ผู้กระทำความผิดมีความเชื่อว่าผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำ ความผิดมีเป็นจำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับผลเสียที่จะได้รับ แม้ว่าจะทราบว่าจะถูกดำเนินคดี แต่ผลประโยชน์ทำให้บุคคลไม่เกรงกลัวโทษตามกฎหมาย การดำเนินคดีมีความล่าช้าการอาศัยช่องว่างทางกฎหมายหรือผู้กระทำความผิดมีอำนาจทางสังคม สามารถเป็นช่องทางให้กระทำความผิดได้ตามแนวคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์(Economic Theory) ที่มีฐานคติที่ว่าอาชญากรรมคือผลพวงของทางเลือกที่มีเหตุผลของผู้ที่กระทำผิดซึ่งผู้กระทำผิดได้วิเคราะห์คาดการณ์ถึงประโยชน์ (Benefits) และความสูญเสีย (Cost) ที่ตนจะได้รับ(Cornish and Clark, 1986: VI) ฉะนั้นคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือการกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุด (Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs)และหากมาตรการการลงโทษอ่อนแอย่อมจะส่งผลต่อการประกอบอาชญากรรม ซึ่งการลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftness of punishment) ตามแนวคิดของเบคคาเรีย(Cesare Baccaria) สำนักคลาสสิก (Classical School) ที่ผู้กระทำความผิดบางรายกระบวนกรยุติธรรมใช้เวลาหลายปีกว่าที่จะนำตัวมาพิพากษาลงโทษ บ่อยครั้งที่พบว่าเวลาที่ใช้ในการติดตามตัวยาวนานกว่าเวลา ตามโทษที่จะกำหนดให้ลงโทษสำหรับความผิดนั้นเสียอีก

ดังนั้นการแก้ปัญหาอาชญากรรมแบบอ้างอิงข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว จึงต้องดำเนินการด้วยความรวดเร็วและให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลประโยชน์น้อยที่สุด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีของสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี2550และ2554

ในการสำรวจอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในปี 2550 พบประเด็นว่า ลักษณะอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ เป็น การถูกขโมย หรือ พยายามขโมย ร้อยละ 82.1 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 พบว่าประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมยเช่นกันแต่เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ95.1 ทั้งในและนอกเขตเทศบาลแสดงว่า อัตราของอาชญากรรมต่อทรัพย์สินมีตัวเลขที่สูงขึ้นจากเดิม การสำรวจในปี2550 พบว่าสิ่งของที่ขโมยส่วนใหญ่ 3 อันดับแรกเป็นทรัพย์สินที่นำติดตัวไปได้เช่นเดียวกับการสำรวจในปี2555 พบว่าทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้เช่นกัน รวมทั้งในกรณีการถูกกระทำ ๙ ประเภท การบุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่คือ พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัยเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ในกรณีการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ของการสำรวจทั้ง2 ระยะยังคงเป็นยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมประเภททรัพย์สินจึงยังคงต้องมุ่งไปที่การป้องกันทรัพย์สินในที่พักอาศัยและยานพาหนะเป็นหลักซึ่งยังคงเป็นภัยของทรัพย์สินอย่างต่อเนื่องจากการสำรวจสถิติที่ ๒ ครั้ง

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 73.3 และ 79.8 ตามลำดับ แสดงถึงการมีอัตราที่สูงขึ้นเล็กน้อย โดยใช้วิธี การจุด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บร้อยละ คิดเป็นร้อยละ 73.8 และร้อยละ 68.6 ตามลำดับแสดงถึงวิธีการดังกล่าวมีอัตราลดลงเล็กน้อย ในกรณีของการใช้อาวุธนั้นการสำรวจในปี2550 พบว่าอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดใช้อาวุธร้อยละ48.2 ในขณะที่ในทางตรงกันข้ามจากการสำรวจในปี 2555 การถูกกระทำผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ ร้อยละ51.5 แสดงถึงพฤติกรรมของผู้กระทำผิดมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมรูปแบบของอาชญากรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่มุ่งเน้นการทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธให้บาดเจ็บแต่อาจเปลี่ยนไปการประกอบอาชญากรรมโดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เช่น การแอบถ่ายภาพทางโทรศัพท์มือถือ การส่งข้อมูลทำร้ายกันทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยไม่มีความจำเป็นต้องใช้อาวุธเข้าทำร้ายเหยื่ออาชญากรรม

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมทางเพศพบประเด็นว่าส่วนใหญ่เป็นความพยายามที่จะกระทำอนาจารและพยายามล่วงเกินทางเพศและผู้กระทำผิดไม่ใช้อาวุธ ในส่วนของการข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์

นั้นพบว่าในปี 2550 เป็นประเด็นลำดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.7 ส่วนในปี 2555 นั้นกลับมีสัดส่วนลดลงเหลือเพียงร้อยละ 19.0 เมื่อเปรียบเทียบกับในและนอกเขตเทศบาลพบว่า ในเขตเทศบาลปี 2550 และ 2555 เป็นการกระทำอาชญากรรมและล่วงเกินทางเพศมากที่สุด ส่วนนอกเขตเทศบาลในปี 2550 พบว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุดแตกต่างจากนอกเขตเทศบาลในปี 2555 ที่กลับพบว่าเป็นการข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเราที่สุดแสดงถึงมาตรการการป้องกันกันการข่มขืนกระทำชำเราที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ความถี่ในการออกตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความสามารถในการจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ ในระยะต่อมาผู้กระทำความผิดจึงมีความเกรงกลัวการถูกลงโทษ ความรุนแรงของอาชญากรรมทางเพศนอกเขตเทศบาลลดลงเหลือเพียงการข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนเท่านั้น

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ในปี 2550 และ 2555 พบประเด็นเช่นเดียวกันว่า ส่วนใหญ่ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จำยหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ เพียงแต่มีสถิติเพิ่มขึ้นโดยในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 49.4 เพิ่มขึ้นร้อยละ 54.3 ในปี 2555 ดังนั้นจึงพบว่าอาชญากรรมประเภทนี้ยังคงมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและเพิ่มจำนวนมากขึ้นอันเป็นผลมาจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจระบบทุนนิยมที่เน้นการบริโภคและนโยบายการกระตุ้นการใช้จ่ายของประชาชนของภาครัฐบาลที่ทำให้อาชญากรรมประเภทนี้มีอัตราสูงขึ้นควบคู่กันไป นอกจากนี้ประเด็นที่น่าสนใจคือ มูลค่าความเสียหายที่เป็นตัวเงินในภาพรวมมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นโดยในปี 2550 มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 101-10,000 บาท ในขณะที่ปี 2555 มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่เพิ่มขึ้นเป็นอยู่ระหว่าง 10,000-50,000 บาท ซึ่งจำนวนเงินที่เสียหายเพิ่มขึ้นทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมประเภทนี้มีแนวโน้มที่จะมีอัตราสูงขึ้นตามความเจริญและการขยายตัวทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีการสื่อสารของประเทศและระดับโลก โดยเฉพาะมีการขยายการก่ออาชญากรรมประเภทนี้มาจากการพัฒนาของภาวะโลกไร้พรมแดน (Globalization) ที่มีทั้งเครือข่ายในประเทศและต่างประเทศในลักษณะองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ (Transnational Organized Crime) การดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมนี้จึงต้องมีการพัฒนาให้ทันกับสภาพสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปและการจัดตั้งหน่วยงานแก้ไขปัญหานี้ขึ้น โดยเฉพาะเพื่อป้องกันการขยายตัวของเครือข่ายอาชญากรรมและการเพิ่มของมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น

ตอนที่ 6

การตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

1. การตอบโต้ผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ฯ (ร้อยละ 63.5) สำหรับผู้ที่กระทำการเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 31.6) ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 49.8) ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 22.5) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 51.5)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิดจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 59.1) ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 56.0) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 30.5) การตอบโต้หลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.2) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.5) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 26.9) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 19.2) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 16.5) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 9.2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.7) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 6.1) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 6.0) บาดเจ็บมากขึ้น สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 5.9) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.5) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น (ร้อยละ 1.1) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 45.0)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 66.9) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 44.0) ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 28.2) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 57.6)

เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้นในเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดิ้นรน ขัดขืน ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น จู๋ด กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ นั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่องตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับ

บาดเจ็บ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล คือ สามารถปกป้องทรัพย์สินของตน ในขณะที่นอกเขตเทศบาล คือ สามารถหลีกเลี่ยงหรือลดการบาดเจ็บลง โดยผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่คือผู้กระทำผิด ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า ในกรณี อาชญากรรมต่อทรัพย์สินนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 67.0) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 76.3) อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 49.1)

ในกรณี อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 50.6) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น นุก กระทบ ดบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 37.9) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 57.2) รองลงมา คือ การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 18.6) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 10.1) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 9.3) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 45.6) อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 76.6)

ในกรณี อาชญากรรมทางเพศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 72.6) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดิ้นรน ขัดขืน (ร้อยละ 39.7) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 36.9) ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น(ร้อยละ 22.7) อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 55.6) รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 24.1) และ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง (ร้อยละ 20.3) ตามลำดับ

สำหรับกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ไม่มีข้อมูลในส่วนนี้

เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ฯ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนอยู่ในเหตุการณ์

และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด ลักษณะการตอบโต้ผู้กระทำผิดของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ การฉ้อโกง ขัดขืน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้นผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา โดยตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้สามารถปกป้องทรัพย์สินของตนได้ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้ตนสามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บลงได้ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการทำให้ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น เมื่อสอบถามว่า ใครเป็นผู้ที่ใช้กำลังข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง แต่สำหรับ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นผู้ใช้กำลัง ข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก

2. การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 87.3) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 71.6) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 76.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 42.7) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่าไม่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 55.9) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือต้องสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานเป็นเวลามากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 85.0) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน สัปดาห์ (ร้อยละ 49.5) การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 68.6) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 21.3)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 91.5) แต่สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น ลักษณะการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 79.2) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 72.3) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 58.3) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 65.2) แต่สำหรับผู้ที่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 44.9) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 85.0) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 52.9) ส่วนใหญ่ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 77.7) แต่สำหรับผู้ที่มีผล ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นมีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 32.9)

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 83.1) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ลักษณะการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่นร้อยละ 67.8) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 78.0) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก(ร้อยละ 35.6) ในการรักษาพยาบาล อาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย(ร้อยละ 74.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามียาใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 64.9) ในการรักษาพยาบาล อาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน(ร้อยละ 55.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า1 วัน(ร้อยละ 84.7) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน สัปดาห์ (ร้อยละ 48.1) การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 64.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 23.8

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ระบุว่าได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น การบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอกในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ระบุว่าค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บเกิดขึ้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วันเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยการบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บมีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท ขณะที่จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 97.5) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 85.8) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 59.4) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 57.1) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 67.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่าค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 63.6) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.7) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 70.6) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 64.3) การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 79.0) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บ

และความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 500 - 1,000 บาท (ร้อยละ 28.7) และ 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 28.7) ในจำนวนเท่า ๆ กัน

ผู้ประสบเหตุ **อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย** ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 73.8) โดยอาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 68.1) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 79.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 39.7) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.6) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 54.6) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 53.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 87.8) เป็นส่วนใหญ่ โดยจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 47.1) การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุขาดรายได้ (ร้อยละ 66.0) แต่สำหรับผู้ที่ไม่ใช่ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 22.3)

ผู้ประสบเหตุ **อาชญากรรมทางเพศ** ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 61.9) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 92.3) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 92.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 67.7) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 84.7) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีค่าใช้จ่ายนั้น ทั้งหมดระบุว่า มีค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 100.0) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่ไม่ใช่ การหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานนั้น ทั้งหมดระบุว่าต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 100.0) โดยจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 50.0) และ มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 50.0) ในจำนวนเท่า ๆ กัน การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุขาดรายได้ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่ไม่ใช่ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น ทั้งหมดระบุจำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คิดเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น โดยลักษณะการบาดเจ็บ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น เป็นส่วนใหญ่ ในกรณีที่เกิดการบาดเจ็บขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า อาการบาดเจ็บมีความรุนแรงจนต้องรักษา พยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาล ส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่ามีการใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท แต่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศทั้งหมด ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

3. ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม (ร้อยละ 89.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 87.5) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 61.4) จำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 53.7) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 50.3) ส่วนผู้ประสบเหตุอีกครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 49.7) ที่ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 37.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 76.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 23.6) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 71.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 85.4) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ **ในเขตเทศบาล** ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอากรขาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 89.0) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 40.0)

สำหรับผู้ประสบเหตุ **นอกเขตเทศบาล** นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอากรขาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 86.2) เวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 40.0)

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของ ผู้ประสบ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงาน แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน โดยจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี

หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่ต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 90.1) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 85.9) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน(ร้อยละ 67.6) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน(ร้อยละ 62.8) ผู้ประสบเหตุ มากกว่าครึ่งระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 55.5) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 39.9 ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 79.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน(ร้อยละ 81.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 91.3) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 72.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 98.9) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน(ร้อยละ 74.2) โดยจำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน(ร้อยละ 35.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 83.2) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 25.8) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 63.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 35.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 90.5) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 47.8)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 84.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ทั้งหมดเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 100.0) และบางส่วนเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล(ร้อยละ 25.1) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 45.5) จำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 57.1) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมดระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 100.0) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 54.3) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน เดือน (ร้อยละ 39.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 84.8) แต่สำหรับผู้ที่มีทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 65.6)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 96.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 54.9) และการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล(ร้อยละ 4.2) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 72.7) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ทั้งหมดระบุว่า เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 100.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 65.5) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 76.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 63.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 88.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจาก

เหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 82.2) แต่สำหรับผู้ที่มีภาระการสูญเสียทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.1)

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของผู้ประสบเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นที่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ที่มีภาระการสูญเสียเวลาทำงานนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมระบุว่า เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเวลางานที่สูญเสียไปนั้นผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน และการหยุดงานไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน และการหยุดงานมีผลให้ตนขาดรายได้ โดยมูลค่าของรายได้ที่ขาด ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท และในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 501-1,000 บาท ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 5 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่มีสมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานไม่เกิน 3 วัน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันไม่เกิน 1 เดือน เมื่อสอบถามว่า เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สิน นอกเหนือจากค่ารักษาพยาบาลหรือไม่ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่มีภาระการสูญเสียทรัพย์สิน พบว่า ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการตอบโต้ผู้กระทำความผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

การตอบโต้ผู้กระทำความผิดของผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุจะไม่มีโอกาสตอบโต้เนื่องจากไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุซึ่งผู้กระทำความผิดได้เข้ามาก่อเหตุในขณะที่ผู้ประสบเหตุไม่รู้ตัวทั้งในและนอกเขตเทศบาล แสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงของตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเป็นไปในลักษณะที่ผู้กระทำความผิดหาช่องโอกาสในการก่อเหตุขณะที่เจ้าของทรัพย์สินไม่ได้อยู่ในบ้านเรือนและการคำนวณถึงผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับในการประกอบอาชญากรรมสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ซึ่งผู้กระทำความผิดจะคิดคำนวณระหว่างผลประโยชน์และโอกาสที่จะถูกลงโทษไว้ล่วงหน้าโดยผลประโยชน์ (Benefits) หมายถึงผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับเป็นวัตถุ ทรัพย์สิน เงินทอง (Material or money benefits) และโอกาสที่จะถูกลงโทษ (Expect punishment costs) ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้กระทำความผิด หากผู้กระทำความผิดพบช่องโอกาสในการกระทำความผิดและโอกาสที่จะถูกจับกุมมีน้อยก็จะเลือกที่จะประกอบอาชญากรรมฉะนั้นการแก้ปัญหาดังกล่าวที่แท้จริง คือ การตัดช่องโอกาสในการกระทำความผิด (Reduce criminal opportunity) โดยมีมาตรการเสริมต่างๆ เพื่อป้องกันอาชญากรรมซึ่งการป้องกันย่อมดีกว่าการลงโทษตามแนวคิดของแนวคิดของซีชาร์ เบคคาเรียเกี่ยวกับกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม อาชญากรรมและการลงโทษ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ 2531) จะทำการสถิติอาชญากรรมลดลงได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบการตอบโต้ผู้กระทำความผิดและความเสียหายจากอาชญากรรมการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ในประเด็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมในการสำรวจปี 2550 พบว่าผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรมร้อยละ 86.3 ในขณะที่ข้อมูลที่ได้ในภาพรวมยังมีความสอดคล้องกันทั้งในและนอกเขตเทศบาลกับการสำรวจสถิติปี 2555 ที่พบว่าในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็นร้อยละ 87.3 และยังสอดคล้องกันด้วยว่าผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก ส่วนความเสียหายในการขาดรายได้จากการติดต่อดำเนินคดีในการหยุดงานการสำรวจในปี 2550 พบว่าผู้ประสบเหตุต้องสูญเสียเวลาทำงานร้อยละ 50.4 สอดคล้องกับการสำรวจในปี 2555 พบว่าผู้ประสบเหตุคิดเป็นร้อยละ 49.7 ที่ระบุว่า การหยุดงานจากการติดต่อดำเนินคดีมีผลให้ตนขาดรายได้ดังนั้นตัวเลขของผู้สับสนเหตุที่ต้องลาหยุดงานเนื่องจากการติดต่อดำเนินคดีอาชญากรรมยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลง

เมื่อเปรียบเทียบสถิติกรุงเทพมหานครและ ภาค 1-9 พบว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่มูลค่าความเสียหายที่เกิดจากอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากการบาดเจ็บต่อ

วันรวมผู้ประสบเหตุทุกประเภทมีอัตราสูงขึ้นจากปี 2550 พบว่าอัตราหยุดงานเฉลี่ยทั่วประเทศ จำนวน 23.25 วัน ในขณะที่ปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็น 35.74 วัน เมื่อเปรียบเทียบรายภาคพบว่าภาคที่มีอัตราสูงขึ้นมากที่สุดคือภาค 8 ซึ่งเป็นภาคใต้ตอนบนจากเดิมเฉลี่ย 28.84 วันเป็น 231.92 วัน โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายสถิติในภาค 8 สูงขึ้นจากเดิมปี 2550 คิดเป็นเฉลี่ย 32.78 วันเป็น 239.92 วัน แสดงถึงความรุนแรงของอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายในภาค 8 มีอัตราสูงขึ้นมากจากจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ อาจเป็นผลมาจากเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญการตอบโต้ผู้กระทำความผิดลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดื้อรน ชดชืน ร้องลงมา คือ ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ และร้องขอความช่วยเหลือหรือร้องเรียกให้คนสนใจ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ การวิเคราะห์สภาพสังคมในลักษณะนี้เป็นไปในลักษณะความไร้บรรทัดฐานของสังคม (Anomie) จากการเปลี่ยนแปลงสภาพของสังคมจากสังคมชนบทที่เป็นปึกแผ่นมาเป็นสังคมเมืองที่อาชญากรรมเกิดจากภาวะที่กฎระเบียบในสังคมไม่สามารถควบคุมความต้องการของบุคคลได้ มนุษย์มีความต้องการมากขึ้นโดยปราศจากการควบคุมของกฎระเบียบของสังคมทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างความต้องการกับความตอบสนอง เกิดการตอบโต้และเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและทรัพย์สินและอาชญากรรมทางเพศ

ตอนที่ 7

การรายงานเหตุอาชญากรรม

1. กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 66.6) สำหรับสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความ

ปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์และถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตก
ลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ
ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน
เสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผล
ของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐาน
เพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการ
ตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญหรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ
ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ
สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะ
ไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 51.1)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่
ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุ **ในเขตเทศบาล** ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่
เกิดขึ้น (ร้อยละ 62.1) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็น
เพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุ
สามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น **วิธีการส่วนใหญ่**
คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครอง
ของผู้กระทำผิด และการแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ
ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน
เสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผล
ของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐาน
เพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยากเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 46.3)

ในส่วนของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 70.1) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ของลงมา คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยากเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 54.7)

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น โดยสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่เป็นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เมื่อ

เปรียบเทียบการตัดสินใจไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด ฯลฯ ในขณะที่ วิธีการของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น เหตุผลของการตัดสินใจทั้งผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกันคือ เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ในขณะที่ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้องในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ จะเหมือนกัน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 68.1) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน

เสียหาย รongลงมา คือ ไม่แนชต์ว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แนชต์ว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่อยากจะเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้(ร้อยละ 53.4)

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 55.0) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่อยากจะเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น(ร้อยละ 45.5)

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 67.3) เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดระบุถึงวิธีจัดการว่า ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก และไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่

กรณีไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้นั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป และไม่สามารถได้คืนหรือไม่สามารถระบุสิ่งที่เสียหายได้

สำหรับกรณีไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น ไม่มีผู้ให้เหตุผลในประเด็นนี้

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 39.5)

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.9) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดให้เหตุผลว่า เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น ทั้งหมดให้เหตุผลว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยากเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 38.6) เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม: กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นแล้วนั้น วิชิตการของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ ในขณะที่วิจิตการของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ ส่วนใหญ่ คือ ถือว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องส่วนตัว หรือจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น ทั้งผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถช่วยเหลือ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ หรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ตนไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่าผู้อื่นแจ้งหรือไม่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ และความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่

2. กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 78.1) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการตัดสินใจแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานการณ์ที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7)

การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ในพื้นที่ **ในเขตเทศบาล** การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 82.5) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานการณ์ที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7)

สำหรับพื้นที่ **นอกเขตเทศบาล** นั้น การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 73.3) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ

ทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 40.1)

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนี้ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล จะให้เหตุผลเหมือนกัน กล่าวคือ ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้ง คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ โดยสาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 82.3) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนี้ ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีนี้เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีนี้เพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด(ร้อยละ 37.9)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากบุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 49.8) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีนี้เพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ

ในกรณีนี้เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว

ในกรณีนี้เพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 69.7)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 68.7) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีนี้เพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุรองลงมา คือ ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุเช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีนี้เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว

ในกรณีนี้เพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ ทั้งหมดให้เหตุผลของการแจ้งว่าต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ และเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด(ร้อยละ 89.9)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวส่วนใหญ่ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 95.8) โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 50.2) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 47.5) และ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 2.2)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่ตนเองเป็นผู้แจ้ง ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน แต่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุในกรณีแจ้ง เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและ

สถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ นอกจากนั้นสาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด ในขณะที่สาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ คือสาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม

เมื่อเปรียบเทียบสถิติกรุงเทพมหานครและ ภาค1-9 พบว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่ผู้ประสบเหตุระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสัดส่วนมากที่สุดในปี 2550 พบว่าอยู่ที่ภาค3 อีสานตอนบนร้อยละ 76.1 ในขณะที่ปี 2555 มีอัตราลดลงเล็กน้อยคิดเป็นร้อยละ 75.8 แต่จะมีอัตราเพิ่มมากขึ้นในเขตภาค1 ,2,4,5 และ 7 (ตารางที่ 5.10)

ตารางที่ 5.10 ตารางเปรียบเทียบกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

หน่วย: ร้อยละ

กรณีเจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น											
ภาค 1		ภาค 2		ภาค 3		ภาค 4		ภาค 5		ภาค 7	
2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555
59.3	63.6	62.1	68.8	76.1	75.8	66.8	69.4	57.7	60.5	62.8	67.2

ในกรณีที่ประชาชนไม่แจ้งความเนื่องจากเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้พิจารณาตามรายภาคพบว่าในปี2550 เป็นภาค 7 คือภาคตะวันตกมีอัตราสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 72.9 สอดคล้องกับปี 2555 มีสถิติมากที่สุดอยู่ในภาค 7 เช่นกันคิดเป็นร้อยละ 78.8 แสดงถึงการเพิ่มการสร้างเชื่อมั่น นต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ภาคให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากแจ้งเหตุแล้วภายใน 30 เปรียบเทียบรายภาคมากที่สุดปี 2550 คือ ภาค 8 ภาคใต้ตอนบนร้อยละ 48.8 ในขณะที่น้อยที่สุดคือ กรุงเทพมหานคร 29.4 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2555 พบว่า มากที่สุดอยู่ที่ ภาค 5 ภาคเหนือตอนบนร้อยละ 40.3 ในขณะที่น้อยที่สุดยังคงอยู่ที่กรุงเทพมหานครร้อยละ 22.1 แสดงให้เห็นถึงประเด็นของกรุงเทพมหานครที่มรถึงที่เกิดเหตุช้าอาจเนื่องมาจากสภาพการจราจรและจำนวนคดีที่มีเป็นจำนวนมากกว่าพื้นที่ในท้องถิ่น

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของกรณีในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีจัดการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เนื่องจากปัจจุบันมีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็นเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล หน่วยงานภาคเอกชนที่ดำเนินงานป้องกันเหตุร้ายหรือหน่วยงานกู้ภัยในพื้นที่สามารถเข้าไป

ช่วยเหลือได้ก่อนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะถึงสถานที่เกิดเหตุจึงไม่จำเป็นต้องแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำความผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย อาจมีการไกล่เกลี่ยยอมความกันได้จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนสาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในตามเห็นของผู้ประสบเหตุ ๆ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ จะเหมือนกัน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่เกิดขึ้นในการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมของประเทศต่างๆ เช่นในประเทศอังกฤษและเวลส์ที่มีการระบุว่าอาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ มาจากการที่ประชาชนอาจเชื่อว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะแก้ไขหรือไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้ ซึ่งเป็นผลต่อประสิทธิภาพของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมในแก้ปัญหาอาชญากรรม ส่วนผู้ประสบเหตุ ๆ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดีทั้งนี้อาจเป็นเรื่องของการกระทำความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวหรือผู้กระทำความผิดและผู้ถูกกระทำมีความใกล้ชิดกันจึงไม่ต้องการให้ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดีหรือไม่ทราบกฎหมายหรือสิทธิที่ตนเองจะได้รับจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งอาจมีผลต่อการเกิดอาชญากรรมซ้ำ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของกรณีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ซึ่งตามแนวคิดการป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) การปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือการตั้งด่านตรวจเป็นปกติประจำเป็นการยับยั้งและขู่ให้กลัว (Deterrence theory) จะมีผลต่อการไม่กล้าประกอบอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด ส่วนสาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ๆ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำความผิดหากมีความแน่นอนในการลงโทษ (On the certainty of Punishment) คือความสามารถในการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ จะทำให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้อื่นเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิด เป็นการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพได้ทางหนึ่งอย่างไรก็ตามการป้องกันอาชญากรรมย่อมดีกว่าการลงโทษเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว (On Preventing Crimes)

ตอนที่ 8

การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

1. การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 65.7) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 28.6) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 3.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.6) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.3) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 21.8) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 17.8) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 16.8) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 6.9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.5) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.3) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 83.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 86.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 10.7) นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 26.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 78.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.7)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 67.4) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ระบุว่าไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 21.8) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 82.8) รองลงมา คือ คำนับบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 48.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 84.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 85.6) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 66.4) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.4) รองลงมา ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 77.2) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 43.2)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุ เดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 63.9) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง(ร้อยละ 25.4) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น(ร้อยละ 83.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 87.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่ามีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป(ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 27.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 80.1) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่าต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 47.9)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ พบว่า มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล โดยส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น โดยไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่ามีการติดต่อนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนจะเป็นผู้ติดต่อไป ในการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 67.0) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่

มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.7) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 84.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 86.3) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 87.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 62.2) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 79.1) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.1)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 52.7) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 25.1) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 68.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 80.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 69.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 57.6) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 36.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 76.6) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 52.9)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 46.0) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 36.6) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 85.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 64.5) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 67.7) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ทำการจับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 46.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุ

หรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 61.7) โดยสิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือจับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 46.1)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง(ร้อยละ 80.9) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 81.9) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 33.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 75.5) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ(ร้อยละ 54.5)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้งเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุทางโทรศัพท์ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุและตนเองไม่ได้ติดต่อเจ้าหน้าที่ภายหลังเกิดเหตุ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร แต่ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ เมื่อสอบถามถึงความต้องการให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการอื่นใดเพิ่มเติม นั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบ

เหตุ อาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม โดยสิ่งที่ต้องการ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

2. การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 93.5) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 88.6) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 70.0) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 80.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 90.2) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 80.5) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 19.5) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 38.2)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 97.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 85.9) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 79.8) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 79.0) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 21.0) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 41.3)

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 90.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 89.2) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วน

ใหญ่ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 88.4) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกัน ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 61.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 92.4) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 80.9) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 19.1) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 41.0)

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน ในขณะที่นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกัน ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่มีความต้องการให้หน่วยงาน ๆ ดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการ ในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล คือ ความต้องการเพิ่มเติมในการป้องกัน สอดส่อง ดูแล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ มิได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.8) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 91.5) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 78.1) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกันนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 83.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 90.1) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับ

เหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 81.1) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมนั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล(ร้อยละ 36.4)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 89.1) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง(ร้อยละ 66.3) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.7) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อก่อนนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต(ร้อยละ 46.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 89.7) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 81.3) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมนั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล(ร้อยละ 72.0)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 77.7) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง(ร้อยละ 86.2) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ทั้งหมด คือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 100.0) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อก่อนนั้น คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 89.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 90.9) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 80.7) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมนั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 52.9)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 94.4) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 54.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 65.1) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อก่อนนั้น ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 51.0) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมดระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 100.0) แต่ผู้ประสบเหตุ ประมาณ

เครื่องหนึ่ง มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 50.6) โดยสิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ศาล (ร้อยละ 58.6)

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่เป็นการติดต่อโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด โดยในกลุ่มผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ ส่วนใหญ่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมโดยหน่วยงานที่ระบุ คือ ศาล

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการรายงานเหตุอาชญากรรมและการดำเนินงานเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น สำหรับสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งเป็นผลต่อความเชื่อมั่นในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในต่างประเทศบางประเทศพบว่าในประเทศสิงคโปร์ผู้ที่ประสบเหตุส่วนใหญ่เข้าไปมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 71.7 % ไม่รายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเหตุผลอันดับแรกคือ คิดว่าตนเองสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้หรือให้เพื่อนหรือครอบครัวช่วย รองลงมาคิดว่าสถานการณ์ไม่ค่อยมีความรุนแรงมากนัก และอันดับสุดท้ายคือไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ถึงเหตุที่เกิดขึ้นนั้นหรือในประเทศไต้หวันในการรายงานหรือแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจมีคดีที่ถูกรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียงจำนวน 36.1 % ของอาชญากรรม

ที่ทำการสำรวจในงานวิจัยสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน แต่อย่างไรก็ตามการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ประชาชนต้องการให้เจ้าหน้าที่นำผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ได้ ซึ่งมาตรการในการลงโทษที่มีประสิทธิภาพจะต้องประกอบด้วย การลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftness of punishment) การลงโทษด้วยความรวดเร็วไว และความใกล้ชิดกับการประกอบอาชญากรรม จะเกิดประโยชน์มากกว่าและความรวดเร็วในการพิพากษาลงโทษ ผู้กระทำความผิดมีความสัมพันธ์กับขนาดของการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง การพิพากษาโทษและการลงโทษด้วยความรวดเร็วจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง การลงโทษที่มีความรวดเร็วและแน่นอนย่อมจะส่งผลในการระงับยับยั้งการกระทำความผิดได้มากกว่าการลงโทษที่ใช้ความรุนแรงเพียงอย่างเดียว ความแน่นอนในการลงโทษ (Certainty of punishment) คือคุณภาพที่สำคัญที่สุดของการลงโทษ ความเคร่งครัดหรือความรุนแรงในการลงโทษ (Severity of punishment) เน้นว่าการลงโทษที่มีประสิทธิผล โทษที่เป็นไปได้นี้ จะต้องมากกว่าประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับจากการประกอบอาชญากรรม ประสิทธิภาพการลงโทษทั้ง 3 ประการนี้ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจพึงปฏิบัติโดยเคร่งครัดเพื่อสร้างความเชื่อมั่น ในการสร้างความยุติธรรมให้แก่ประชาชน นอกจากประเด็นของการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษนั้น ปัจจุบันยังมีวิธีการอื่นที่เบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะมาตรการการไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทในระบบงานยุติธรรม (Restorative Justice) โดยการดำเนินงานขององค์กรและหน่วยงานในระดับท้องถิ่นซึ่งอาจเป็นประเด็นที่ทำให้สถิติการแจ้งความดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจตามแนวทางยุติธรรมกระแสหลักมีสัดส่วนลดลงได้ในอนาคต

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม และการดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

จากการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในภาพรวมทั่วประเทศปี 2550 พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ร้อยละ 65.2 ส่วนในปี 2555 มีอัตราเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็นร้อยละ 66.6 สำหรับสาเหตุไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 62.0 ในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 64.8 จากสถิติในประเด็นการไม่แจ้งความนี้ ส่วนใหญ่ยังคงระบุว่าคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ในกรณีแจ้งความนั้นส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจให้มีการจับกุมผู้กระทำความผิดในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 77.5 ส่วนในปี 2555 คิดเป็นร้อยละ 73.7 ซึ่งยังคงเป็นอัตราที่ใกล้เคียงกันแสดงว่าผู้ประสบเหตุที่แจ้งความนั้นยังต้องการให้เจ้าหน้าที่ที่มีความรวดเร็วในการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ได้ ซึ่งในกรณีของความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในปี 2550 พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากแจ้งเหตุแล้วภายใน 30 นาที ร้อยละ 38.0 ส่วนในปี 2555 พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาภายใน 30 นาทีเช่นกัน แต่มีอัตราลดลงเป็นร้อยละ

ละ 28.7 และเมื่อเปรียบเทียบอันดับรองลงมาในการไปถึงที่เกิดเหตุจะพบว่าการใช้เวลา 31-60 นาทีจะมีอัตราเพิ่มมากขึ้นจากปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 14.2 เป็นร้อยละ 23.3 ในปี 2555 แสดงถึงประสิทธิภาพในการถึงที่เกิดเหตุมีระดับที่น้อยลง ดังนั้นสัดส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจกับจำนวนประชากรอาจต้องเพิ่มมากขึ้นหรืออาจมีเหตุอื่นต้องดำเนินการก่อนเช่นในการดูแลความสงบเรียบร้อยในสถานการณ์พิเศษ (ตารางที่ 5.11)

ตารางที่ 5.11 ตารางเปรียบเทียบแสดงความเร็วในการเดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

หน่วย: ร้อยละ

ระยะเวลาในการเดินทางมาถึงสถานที่เกิดเหตุ	ปี 2550	ปี 2555
ภายใน 30 นาที	38.0	28.7
31-60 นาที	14.2	23.3
มากกว่า 1 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 1 วัน	12.0	16.8
มากกว่า 1 วัน	2.5	3.5

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ในพื้นที่ที่สามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมและการไกล่เกลี่ยแก้ปัญหาให้แก่เหยื่ออาชญากรรมได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีนโยบายเข้าร่วมเป็นสมาชิกการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมกับโครงการของThe International Crime Victimization Survey (ICVS) หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ United Nation Office on Drugs and Crimes(UNODC) เพื่อให้การเก็บข้อมูลมีความเป็นมาตรฐานสากลมากขึ้น
2. ควรมีนโยบายการเชื่อมโยงด้านข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของกลุ่มประเทศในอาเซียน(ASEAN Community) เพื่อจะได้ทราบว่าแต่ละประเทศนั้นมีการกระทำผิดด้านใดบ้าง มีคนไทยไปกระทำผิดในต่างประเทศหรือตกเป็นผู้ถูกกระทำและมีชาวต่างชาติที่มากกระทำผิดในประเทศไทยหรือตกเป็นผู้ถูกกระทำเป็นจำนวนเท่าใด
3. ความถี่ในการเก็บข้อมูลอาจเก็บข้อมูลควรเก็บข้อมูลรวม ๖ ปีเพื่อให้ทันกับการเกิดอาชญากรรมประเภทใหม่ๆ
4. ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ที่เป็นสถานที่แตกต่างจากครัวเรือนหรือที่พักอาศัยที่เป็นบ้านพัก เช่น หอพักหรือที่พักราคาถูก หอพักในมหาวิทยาลัย สถานประกอบการ สถานที่รักษาพยาบาล เป็นต้น
5. ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (victimless crime) เช่น การติดยาเสพติด การลักลอบค้ายาเสพติด และยังไม่สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ (Crime against businesses) อาชญากรรมทางธุรกิจการค้า และฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) และฆาตกรรมโดยประมาทหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน (Manslaughter)

5.2.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. การให้ความสำคัญกับนโยบายด้านกระบวนการใกล้เคียงข้อพิพาทและกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ในกระบวนการยุติธรรมให้เพิ่มมากขึ้นเพื่อลดจำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม
2. การเพิ่มบทบาทของหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต สำนักงานเขตของพื้นที่ในกรุงเทพมหานครต่างๆ รวมทั้งหน่วยงานทางด้านสังคมสงเคราะห์ ศูนย์ประชาบดีและ หน่วยงานภาคเอกชน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ในพื้นที่ที่สามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมและการใกล้เคียงกับปัญหาให้แก่เหยื่ออาชญากรรมได้โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และการกระทำความรุนแรงในครอบครัวที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและการดำเนินงานหลังเกิดเหตุแล้ว
3. การออกตั้งด่านและการตรวจตราในเวลากลางวันและกลางคืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยเฉพาะในเวลากลางคืนที่มีสถิติอาชญากรรมสูง (ช่วงเวลา 18.01-21.00 น.) รวมทั้งการตรวจสอบบุคคลต้องสงสัยว่าจะมีการใช้ยาเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อป้องกัน การก่อเหตุอาชญากรรม
4. ควรเน้นนโยบายเกี่ยวกับการสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การจัดสถานที่ให้มีไฟฟ้าส่องสว่าง การจัดที่อยู่อาศัยให้มีรั้วรอบขอบชิด การฝากบ้านไว้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ไม่มีผู้พักอาศัยในครัวเรือนเป็นเวลานาน เป็นต้น เพื่อเป็นการปิดโอกาสในการประกอบอาชญากรรมและป้องกันการประกอบอาชญากรรมซ้ำ
5. ควรให้ความสำคัญกับการป้องกันการอาชญากรรมต่อเนื่อง/การกระทำความผิดซ้ำ
6. ควรสร้างกิจกรรมที่เพิ่มความรู้จักคุ้นเคยของคนในชุมชน สัมพันธภาพที่ดีในชุมชน จะได้ช่วยเหลือสอดส่องภัยอาชญากรรมในชุมชนร่วมกัน
7. ควรเน้นนโยบายการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมให้มากยิ่งขึ้น เช่น โครงการตำรวจชุมชนสัมพันธ์ การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ การจัดเวรยามเพื่อป้องกันตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดินรวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิดไว้ในจุดลับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้าน หรือการจัดระเบียบสถานที่จอดรถยนต์มิให้ถูกโจรกรรมได้ง่ายและ อาสาสมัครตรวจร่วมตำรวจ
8. การเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรม มีมาตรการลงโทษตามกฎหมายที่มีความรวดเร็ว รุนแรงและแน่นอน โดยเฉพาะมาตรการที่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้เพื่อสร้างความมั่นใจให้ประชาชน
9. การมีนโยบายให้ความสำคัญต่อการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยใช้นักจิตวิทยาให้คำปรึกษา การให้การดูแลด้านการแพทย์ การช่วยเหลือเฉพาะราย การช่วยเหลือด้านการสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการสังคม

10. การจัดทำหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉินเพื่อสามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมได้ทันทีโดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศที่เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทางโทรศัพท์

11. การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การจัดโครงการให้ความรู้และการศึกษากับเหยื่ออาชญากรรม การอบรมกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของเหยื่ออาชญากรรมและ การให้เอกสารความรู้ในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

12. การประชาสัมพันธ์หรือให้ข้อมูลประชาชนผ่านสื่อประเภทต่างๆ ถึงขั้นตอนสิทธิในกระบวนการยุติธรรม การสร้างความมั่นใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม

5.2.3 ข้อเสนอแนะในการนำข้อมูลสถิติอาชญากรรมใช้ประโยชน์

1. การนำข้อมูลและการวิเคราะห์เฉพาะพื้นที่ใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมแบบเจาะลึก เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษที่มีการแบ่งการเก็บข้อมูลเป็น 3 เขตคือ สกอตแลนด์ อังกฤษและเวลส์ และเขตไอร์แลนด์เหนือ และประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการดำเนินการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามมลรัฐที่มีสภาพแวดล้อมและลักษณะทางสังคมที่แตกต่างกัน

2. การนำข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนใช้ประโยชน์เฉพาะกลุ่มเพื่อสามารถป้องกันและช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมได้อย่างตรงจุด โดยเฉพาะ กลุ่มผู้หญิง กลุ่มเด็กและเยาวชน กลุ่มวัยรุ่น ผู้พวยพต่างดาว กลุ่มเชื้อชาติพันธุ์เฉพาะต่างๆ เป็นต้น

3. การนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์โดยการเชื่อมโยงข้อมูลกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงยุติธรรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และกรมคุมประพฤติ เป็นต้น

5.2.4 ข้อเสนอแนะในการจัดทำแบบสำรวจครั้งต่อไป

1. การศึกษาปัจจัยอื่นๆทางสังคมและสภาพแวดล้อมหลากหลายของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่นคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กในครอบครัว ความล้มเหลวในการเรียนในโรงเรียนและสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีบริเวณเพื่อนบ้าน โครงสร้างทางครอบครัวที่ล้มเหลว เช่น การหย่าร้างของพ่อแม่ การมีพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง การเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีพ่อหรือแม่เท่านั้น ขนาดของครอบครัว การมีพ่อแม่ติดยาเสพติด สภาพความเป็นอยู่ที่เป็นชุมชนเมืองหรือในชนบท เป็นต้น เพื่อการป้องกันอาชญากรรมมีประสิทธิภาพ

2. ในแบบสำรวจที่มีข้อเลือกประเด็น“อื่นๆ” ในหลาย ๆ ตัวแปร มีความถี่และค่าร้อยละค่อนข้างสูง และไม่ใช้กลุ่มที่เป็นลำดับสุดท้ายของตัวแปรนั้นแต่การวิเคราะห์ข้อมูลจึงไม่สามารถระบุรายละเอียดของคำตอบออกมาได้ ดังนั้นในการจัดทำฐานข้อมูลครั้งต่อไปควรผู้ระบุคำตอบในกลุ่มให้ชัดเจน

3. การจัดทำตัวเลือกในแบบสำรวจให้มีความชัดเจนเพื่อให้ข้อมูลมีความถูกต้องตามคำตอบที่แท้จริง

4. การจัดทำแบบสำรวจควรเชิญนักสังคมสงเคราะห์นักจิตวิทยา/สหวิชาชีพมาช่วยในการจัดทำด้วยโดยเฉพาะข้อมูลด้านอาชญากรรมทางเพศและควรให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน

5. ควรมีการอบรมผู้เก็บข้อมูลก่อนการดำเนินงานลงพื้นที่จริง โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศเพื่อให้มีความเข้าใจในแบบสำรวจและความสามารถในการเก็บข้อมูลเชิงลึกข้อมูลเชิงคุณภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. การจัดทำแบบสำรวจให้มีความกระชับยิ่งขึ้น ลดจำนวนข้อคำถามและตัวเลือกที่ไม่จำเป็นและมีความซ้ำซ้อน รวมทั้งใช้ภาษาที่ผู้ตอบสามารถเข้าใจได้ง่าย

7. การดำเนินงานเกี่ยวกับระบบฐานข้อมูลให้สอดคล้องกับคำถามตามแบบสำรวจเพื่อลดความคลาดเคลื่อนในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

8. การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดทำแบบสำรวจขึ้นโดยเฉพาะ เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีประสิทธิภาพในการเก็บข้อมูลในครั้งต่อไป

9. ควรมีการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เก็บข้อมูลการจัดทำฐานข้อมูล/หน่วยงานที่วิเคราะห์ข้อมูลและหน่วยงานที่ใช้ข้อมูลตั้งแต่การเริ่มจัดทำแบบสำรวจเพื่อให้ข้อมูลมีประสิทธิภาพ

5.2.5 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดทำกรวิจัยเรื่องเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะเจาะลึกโดยการเจาะกลุ่มตัวอย่างให้มีขนาดเล็กถึงกลางแต่สามารถเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรได้ตามระเบียบวิธีวิจัยซึ่งดำเนินงานโดยนักวิจัยอาชีพผู้ที่ผ่านการอบรมหรือมีประสบการณ์ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

2. การจัดทำกรวิจัยเจาะลึกเฉพาะเรื่องของสาเหตุของคดีอาญาที่ไม่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมการไม่แจ้งความดำเนินคดีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

3. การจัดทำวิจัยเจาะลึกเป็นรายกรณีศึกษาของเหยื่ออาชญากรรม